HÜCREDEKİ BİLİNÇ

HARUN YAHYA

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı "Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci baskı: Ocak 2001
İkinci baskı: Haziran 2006
Üçüncü baskı: Ağustos 2007

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İş Merkezi
A Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Seçil Ofset Yüzyıl Mah.
MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bağcılar - İstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

w w w . h a r u n y a h y a . o r g - w w w . h a r u n y a h y a . n e t

İ Ç İ N D E K İ L E R

Hücrelerinizde Gerçekleşen Olayların Akıl Gerektirdiğini
Hiç Düşünmüş Müydünüz?

Şeker Yediğiniz Zaman Vücudunuzda Çalışan
Dev Fabrikanın Farkında mısınız?

Glikozu, Proteini, Sodyumu Ayırt Edebilen Böbrekler Yaratılışın
Apaçık Bir Delilidir

Tansiyonunuz Düştüğünde Vücudunuzda
Neler Olduğunu Biliyor musunuz?

Dolaşım Sistemindeki Şuur

Damarların Gevşemesini Sağlayan Mucize Molekül: Nitrik Oksit

Darwinizm'in Ne Büyük Bir Safsata Olduğunu Görmek İçin
Sadece Bir Örnek Yeter!

Vücudunuzdaki Her Bir Protein Kusursuz Bir Tasarıma ve
Vazgeçilmez Görevlere Sahiptir!

Hataları Tespit Eden Enzimler

Darwinizm'e İnanmak, Çocuk Masallarının Gerçek Olduğuna
İnanmak Kadar Büyük Bir Mantıksızlıktır

Bilgi Şuur ve Beceri Sahibi Enzimler

Kemik Hücrelerinin Üretim Planlama Yetenekleri

Yaratılmışlar Arasındaki Müthiş Uyum Darwinizm'i Yalanlıyor

Kandaki Oksijen Avcısı Hemoglobinler

Solunum Yollarında Hatasız Yön Tespiti Yapabilen Tüycükler

Bu Yazıyı, Aşağıda Anlatılanları Şu Anda Vücudunuzda
Gerçekleştiğini Unutmadan Okuyun

İnsan Vücuduna Hizmet Eden Lizozom Enzimleri

Nefes Almanın Ne Kadar Büyük
Bir Mucize Olduğunu Hiç Düşündünüz mü?

Hücreler Arası Haberleşme Ağı

Doğum Sancılarının ve Anne Sütünün Kaynağı:
Beyinde Üretilen Bir Hormon

Eğer Hiç Susamasaydınız?

Cinsiyet Ayrımı Yapabilen Moleküller: Hormonlar

Hücrelerdeki Bilinçli Hareketleri Yaptıran Güç,
Kendi Varlığından Habersiz Bir Hormon Olabilir mi?

Hiçbir Formül Kendi Kendine, Tesadüfen Ortaya Çıkamaz

Böbrekleriniz Tıbbi Bilgilere Sahip Olabilir mi?

Darwinizm'i Yalanlayan Hormonlar

Akciğerin Kendine Has Bir Acil Savunma
Birimine Sahip Olduğunu Biliyor muydunuz?

Enzimler Olmasaydı Bu Yazıyı Okumanız 40 Bin Sene Sürerdi!

Daha Önce Hiç Karşılaşmadıkları Mikroplara
Karşı Önlem Alabilen Antikorlar

Savunma Hücreleri Bilgi Yüklü Bir Hafızayla Yaratılmışlardır

Görüp de Düşünmediklerinizde Sayısız İlim ve Mucize Saklıdır

Küçük Bir Molekülün Özellikleri Dahi,
Evrim Teorisini Çürütmeye Yeterlidir

Hayatınızın Pamuk İpliğine Bağlı Olduğunu Biliyor musunuz?

Dünyanın En Kompleks Şebekesi Beynimizde

Öğrendiğiniz Her Bilgi, Allah'ın İhtişamlı Yaratışının Bir Örneğidir

Ek Bölüm: Evrim Yanılgısı

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 60 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivehi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveççe gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme,

kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

OKUYUCUYA

Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedirler. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat edilmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

Giriş

Evrim teorisi, İngiliz doğabilimci Charles Darwin tarafından 19. yüzyılın ortalarında ileri sürüldü. O dönemin bugüne kıyasla en belirgin özelliği ise, bilim ve teknoloji düzeyinin son derece geri olmasıydı. 19. yüzyılın bilim adamları basit laboratuvarlarda, oldukça ilkel araçlarla çalışıyordu. Kullandıkları araçlarla bakterilerin dahi varlığını görmeleri mümkün değildi. Dahası, Ortaçağ'dan beri süregelen pek çok batıl inanış, bilim adamlarını hala etkisi altında tutuyordu.

Bu batıl inanışların biri, canlılığın temelde basit bir yapıya sahip olduğu düşüncesiydi. Eski Yunan düşünürü Aristo'ya kadar uzanan bu inanışa göre, canlılık bazı cansız maddelerin ıslak bir ortamda tesadüfen yanyana gelmeleriyle kendiliğinden başlayabiliyordu.

Darwin, teorisini geliştirirken bu inanışa, yani canlılığın temelde basit bir yapıya sahip olduğu düşüncesine dayandı. Darwin'in teorisini benimseyen ve savunan diğer biyologlar da aynı şekilde düşündü. Örneğin Darwinizm'in Almanya'daki en büyük destekçisi olan Earnst Haeckel, o dönemin mikroskoplarında sadece koyu bir leke gibi görünen canlı hücrenin çok basit bir yapıya sahip olduğunu düşünüyordu. Hatta bir yazısında hücre için açıkça "jöle dolu basit bir baloncuk" demişti.

İşte evrim teorisi, bu ve benzeri varsayımlar üzerine kuruldu. Teoriyi ortaya atan Haeckel, Darwin ya da Huxley gibi isimler, canlılığın çok basit bir yapıya sahip olduğunu ve dolayısıyla bu basit yapının tesadüflerle kendi kendine oluşabileceğini düşünüyorlardı. Ancak, yanılıyorlardı.

Darwin'den günümüze kadar geçen bir buçuk yüzyıl içinde, bilim ve teknolojide dev adımlar atıldı. Bilim adamları, Haeckel'in "jöle dolu basit bir baloncuk" dediği hücrenin gerçekte nasıl bir yapıya sahip olduğunu keşfettiler. Ve hücrenin hiç de önceden sanıldığı gibi basit olmadığını hayretle gördüler. Hücrenin içinde, Darwin zamanında hayal bile edilemeyecek kadar kompleks bir sistem olduğu ortaya çıktı.

Ünlü bir moleküler biyolog olan Profesör Michael Denton, hücrenin nasıl bir yapıya sahip olduğunu anlatmak için şöyle bir benzetme yapar:

"Moleküler biyoloji tarafından ortaya çıkarılan yaşam gerçeğini kavrayabilmek için, bir hücreyi yaklaşık bin milyon kez büyütmemiz gerekir. Bu durumda hücre, New York ya da Londra gibi büyük bir şehri kaplayacak boyutta dev bir uzay gemisine benzeyecektir. Hücrenin yakınına gelip onu incelediğimizde, üzerindeki milyonlarca küçük kapıyla karşılaşırız. Ve eğer bu kapıların herhangi birinden içeri girersek, olağanüstü bir teknoloji ve bizi şaşkınlığa düşürecek bir kompleksklikle yüzyüze geliriz.." *(Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis. London: Burnett Books, 1985, s. 242)*

Bu kitapta da dev bir uzay gemisinden çok daha kompleks ve harika sistemlere sahip, minyatür bir şahaser olan hücredeki yaratılış mucizeleri tanıtılacaktır. Hücre içindeki organellerin ve hücrede üretilen enzimlerin, proteinlerin ve diğer tüm

maddelerin, kendilerinden beklenmeyecek şuurlu hareketleri gözler önüne serilecektir. İnsan bedenindeki yaklaşık yüz trilyon hücrenin her birinde sergilenen üstün akıl ve bilgiyle ilgili örnekler anlatılacak; tüm bunların şuursuz tesadüflerin değil, Allah'ın eseri olduğu bir kez daha hatırlatılacaktır.

Allah'ın yaratışının delilleri, O'nun üstün gücünün, aklının ve sanatının yansımaları aslında her yerdedir. İnsan gözünü nereye çevirse, Allah'ın yaratışı ile karşılaşır ve O'nu yücelterek tesbih eder.

Bu kitapta özellikle hücre üzerinde durulmasının nedenlerinden biri canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia ederek, Allah'ı inkar edenlere gerçekleri bir kez daha göstermektir. Canlılık, tesadüfen oluşamayacak kadar kompleks ve detaylı özelliklere sahiptir, üstün bir Akıl ve Güç tarafından yaratıldığı apaçıktır. Bu kitabın bir diğer amacı da Allah'ın yaratışındaki üstünlüğü anlatarak O'nun yüceliğini tesbih etmektir.

AKILLI TASARIM YANİ YARATILIŞ

Allah'ın yaratmak için tasarım yapmaya ihtiyacı yoktur

Kitap boyunca yer yer kullanılan 'tasarım' ifadesinin doğru anlaşılması önemlidir. Allah'ın kusursuz bir tasarım yaratmış olması, Rabbimiz'in önce plan yaptığı daha sonra yarattığı anlamına gelmez. Bilinmelidir ki, yerlerin ve göklerin Rabbi olan Allah'ın yaratmak için herhangi bir 'tasarım' yapmaya ihtiyacı yoktur. Allah'ın tasarlaması ve yaratması aynı anda olur. Allah bu tür eksikliklerden münezzehtir.

Allah'ın, bir şeyin ya da bir işin olmasını dilediğinde, onun olması için yalnızca "Ol!" demesi yeterlidir. Ayetlerde şöyle buyurulmaktadır:

Bir şeyi dilediği zaman, O'nun emri yalnızca: "Ol" demesidir; o da hemen oluverir. (Yasin Suresi, 82)

Gökleri ve yeri (bir örnek edinmeksizin) yaratandır. O, bir işin olmasına karar verirse, ona yalnızca "Ol" der, o da hemen oluverir. (Bakara Suresi, 117)

Darwinizm'e İnanmak Aklı ve Mantığı Terk Etmektir

Vücudumuzdaki her hücre bölünerek çoğalır. Bölünme sırasında hücre çekirdeğindeki DNA'nın da kopyalanması gerekir. DNA'nın kopyalanması işlemi ise, insanı hayrete düşürecek kadar kusursuz bir organizasyon, disiplin ve düzen içinde gerçekleşir.

İçinde **3 milyar harften** oluşan bir bilgi bankasının bulunduğu DNA molekülü, helezon şeklinde bir merdivene benzer. Kopyalama işlemi başladığında ilk olarak "DNA helikaz" adındaki enzim olay yerine gelir ve DNA'nın helezon şeklini bir fermuar açar gibi açmaya başlar. Bunun sonucunda DNA'nın heliks şeklinde birbirine dolanmış olan kolları ayrılır. "DNA helikaz" her zaman tam vaktinde görev başındadır ve görevini kusursuzca, şaşırmadan, en ufak bir hataya düşmeden, DNA'ya hiçbir zarar vermeden yerine getirir.

Şimdi sıra "DNA polimeraz" enzimindedir. Bu enzimin görevi ise, DNA'nın ikiye ayrılan kollarını, ikinci bir kol ile tamamlamaktır. Bunun için DNA'nın bir kolunu oluşturan her bilginin karşısına uygun olan bilgiyi bulup getirir. Dikkat edin! Atomlardan oluşmuş, hiçbir bilgisi, şuuru ve aklı olması beklenmeyen bir enzim, DNA'nın yarım kolunu tamamlamak için gereken bilgileri tespit edebilmekte, onları daha sonra hücre içindeki ilgili yerlerden temin ederek yerlerine yerleştirmektedir. Bu işlem sırasında en küçük bir hata dahi yapmamakta, 3 milyar harfi en doğru şekilde tek tek tespit ederek tamamlamaktadır. Aynı esnada başka bir polimeraz enzimi de, DNA'nın diğer yarısını benzer şekilde tamamlamaktadır. Bütün bunlar olup biterken, DNA sarmalının ayrılan iki parçasının birbirine tekrar dolanmaması için "heliks-stabilizasyon" enzimleri DNA'yı uçlarından sabit tutarlar.

Görüldüğü gibi, DNA'nın kopyalanması sırasında, birçok enzim, askeri bir disiplin içinde, bilgi ve akıl kullanmayı gerektiren işlemleri yerine getirir. Sizin elinize 3 milyar harften oluşan bir metin verilse ve bunu daktilo ederek kopyalamanız istense, bu kopyalama işlemini tek bir hata yapmadan tamamlamanız mümkün olmazdı. Mutlaka bir yerde bir hata yapar, satır ya da en azından harf atlardınız. Ancak, bu enzimler böyle bir hataya düşmeden işlemlerini tamamlarlar.

Darwinistler ise, tüm bu enzimlerin, DNA'daki milyarlarca harften oluşan bilginin, DNA'nın kopyalanması işleminin, bu kusursuz organizasyonun tesadüfen gerçekleştiğini iddia ederler. Evrimcilerin böyle inanılması imkansız bir varsayıma inanmaları, üzerinde durulması gereken büyük bir olay, hatta bir mucizedir. Evrimcilerin, bu kadar mantıksız iddialara körü körüne inanmalarının tek nedeni, materyalizme olan bağlılıkları ve Allah'ın varlığını reddetme konusundaki kararlılıklarıdır.

Vücudunuzda, 20 Dakikada 1 Milyon Sayfa Dolusu Bilgiyi Kopyalama Yeteneğine Sahip Bir Makine Olduğunu Biliyor Muydunuz?

Bilindiği gibi hücreler bölünerek çoğalırlar. Bu bölünme sırasında, hücrenin çekirdeğinde bulunan DNA'nın da yeni hücre için bir kopyasının alınması gerekir. Bu kopyalanma sırasında, üzerinde düşünülmesi gereken son derece çarpıcı bir olay gerçekleşir.

DNA, 3 milyar harften oluşan, canlı ile ilgili tüm bilgileri saklayan muazzam büyüklükte bir bilgi bankasıdır. DNA'daki bilgileri yazılı hale getirirsek, toplam 1 milyon sayfadan oluşan yaklaşık 1000 ciltlik bir ansiklopedi serisi elde ederiz. Öyle ise DNA'nın kopyalanması, 1 milyon sayfalık yazının veya diğer bir ifadeyle 1000 ciltlik ansiklopedinin kopyalanması ile aynı şeydir.

Peki bu kopyalama işlemi ne kadar sürer biliyor musunuz?

20 ile 80 dakika arasında.

Dikkat edin, bu, 1 milyon sayfa dolusu yazının 20 ila 80 dakika arasındaki bir sürede, hiçbir hata ve eksiklik olmadan kopyasının alınması demektir. Bugün bilinen hiçbir fotokopi makinesi veya teknolojik ürün, bu kadar kısa sürede bu kadar hatasız ve eksiksiz bir kopyalama işlemi gerçekleştirememektedir. Ve dikkat edin DNA'daki bilgileri kopyalayan teknolojik aletler değil, gözle dahi göremediğimiz hücrelerimizdir. Şimdi düşünelim:

Her hücre bölündüğünde DNA'nın bir kopyasının alınması gerektiğini düşünen, DNA'nın en hızlı ve en kusursuz şekilde kopyalanması işlemini yürüten, hatalı işlemlerin derhal düzeltilmesi için müthiş bir organizasyon yapan güç, akıl, irade ve ilim kime aittir?

Böylesine kompleks, kusursuz ve hatasız bir düzenin tesadüfen geliştiğini söylemek kesinlikle akıl ve mantık dışıdır. Evrendeki tüm atomları ve gerekli tüm koşulları bir araya getirseniz, DNA'nın kopyalanmasını gerçekleştiren sistemi tesadüfen oluşturamazsınız.

Çok açıktır ki, bu kadar kusursuz bir sistemi yaratan ve milyonlarca senedir yaratmaya devam eden sonsuz ilim, akıl ve güç sahibi olan Allah'tır.

DNA'nın Mükemmelliği Evrim Teorisini Yalanlamaktadır

İnsanın tek bir DNA molekülünde bir milyon ansiklopedi sayfasını dolduracak bilgi bulunmaktadır. Bu bilgilerin tamamı çok önemli bir sıralamaya sahiptir. Şimdi düşünün, milyonlarca harfi rastgele caddeye serpsek, serpilen bu harflerin hepsi bir makale haline dönüşse, sonra bu milyonlarca harf gazete sayfasındaki yazılar gibi yazılar

oluştursa, bunun kör bir tesadüf eseri olduğunu söylemek mümkün müdür? Darwinist anlayışa göre bu olağanüstü olayın tesadüfen gerçekleşmesi mümkündür.

Darwinizm bütün dünya milletleriyle alay eden, onları adeta çocuk kandırır gibi kandırdığını sanan bir ideolojidir. Tesadüfün ilahi bir akıl gibi sunulduğu bu düşüncede, tesadüf dünyadaki bütün insanların aklından daha çok akla sahip muazzam bir deha olarak gösterilmektedir. Evrimcilere göre, binlerce yıldır gelip geçmiş ne kadar insan varsa, hepsinin beynini, aklını, düşünme kabiliyetini, muhakemesini, hafıza gücünü, daha yüzlerce ve binlerce maddi manevi özelliğini şekillendiren "tesadüf" isimli bu "deha"nın sadece zamana ihtiyacı vardır. Eğer tesadüfe madde ve zaman verilirse insanları, karıncaları, atları, zürafaları, tavuskuşlarını, kelebekleri, inciri, zeytini, portakalı, şeftaliyi, narı, karpuzu, kavunu, domatesi, muzu, laleyi, menekşeyi, çileği, orkideyi, gülü ve aklınıza gelen gelmeyen yüzlerce binlerce hayvanı, bitkiyi ve her türlü canlıyı yapabilecek bir güce sahiptir. Elbette bu iddiaların tamamı bir safsatadan ibarettir. Herşeyin Yaratıcısı Allah'tır.

Hücre Şekillerindeki Tasarım Evrim Teorisinin Geçersizliği İçin Yeterli Bir Delildir

Vücudunuzdaki yaklaşık 200 farklı tipteki hücre, sadece birkaç açıdan birbirlerinden farklıdır. Bu farklılıkların en önemlilerinden biri de şekilleridir. Sinir hücreleri, kas hücreleri, kan hücreleri... Bunların hepsi temelde aynı mekanizmalara sahip olmalarına rağmen, şekillerindeki mükemmel tasarım sayesinde görev yaptıkları bölgede en yüksek verimi alacak şekilde faaliyet gösterirler.

Farklı şekillere sahip hücrelerden iki örnek sinir ve kan hücreleridir. Sinir hücrelerinin omurilikten ayağa kadar uzanan yaklaşık 1 metrelik uzantıları vardır. Bu sayede uyarılar bir hücreden diğerine atlayarak hiç vakit kaybı olmadan tek bir hat üzerinden hızla gidecekleri bölgeye ulaşırlar. Kan hücreleri ise sinir hücrelerinin aksine sadece 7 mikrometre boyundadır. Böylesine minik bir boyuta sahip olmaları onların mikroskobik boyuttaki kılcal damarlardan sıkışmadan geçebilmelerini sağlar. Ayrıca küçük birer diski andıran bu hücrelerin her iki yüzünün de içe doğru çukur olması onların oksijen ve karbondioksit alışverişi için maksimum alana sahip olmalarını sağlar. Bu hücrelerin milyonlarcasının her milimetre küp kanda olduğunu düşünürseniz, gaz alışverişinin yapıldığı yüzey alanın büyüklüğünü tahmin etmeniz hiç de zor olmayacaktır.

Göz ve kulaklarınızdaki hücreler de şekilleri itibarıyla özelleşmişlerdir. İç kulaktaki kokleada küçük tüycüklerden oluşan hücreler vardır. Bunlar ses dalgalarının etkisiyle titreşirler ve kulağın içindeki sıvının dalgalanma basıncını sinir uyarısına dönüştüren bir mekanizma olarak görev yaparlar. Gözdeki ışığa duyarlı retina hücreleri de görevlerini en iyi yapabilecek bir şekilde dizayn edilmişlerdir. Retinadaki koni hücrelerinde ışığa duyarlı pigmentleri ve sinir bağlantısını taşıyan çok sayıda zar vardır. Bu düzen her bir koni hücresine ışığa karşı yüksek derecede bir hassasiyet kazandırır.

İnce bağırsakta da görevine uygun şekle sahip, besinleri emici hücreler vardır. Her hücrenin üst kısmı mikrovilli adındaki mikro boyutta yüzlerce tüycükle kaplıdır. Bu tüycüklerin üzerindeki taşıyıcı moleküller besinlerdeki işe yarar kısımları alıp, yaramayanları geri çevirirler. Böylece besinlerin sindirilmesinin bir aşaması daha gerçekleşir.

Unutulmamalıdır ki insanın tüm hücreleri tek bir hücrenin bölünerek çoğalmasından meydana gelmişlerdir. Hücrelerin faaliyetleri için en uygun şekli kendileri seçtikten sonra, henüz beden oluşurken bu şekle girdiklerini düşünmek tamamen mantık dışıdır. Tüm bunlar bize hücreleri, fonksiyonlarını en verimli yapabilecekleri şekilde, sonsuz akıl sahibi Allah'ın yarattığını açıkça göstermektedir.

Hücreler Birbirlerini Nasıl Tanıyabiliyor?

Hepimiz lise ya da üniversite yıllarında insanın oluşumuyla ilgili bilgiler öğrenmişizdir. Buna göre ilk başlarda bir et parçası halindeki embriyo zaman içinde şekillenmekte, hücrelerin bir bölümü kolları, bir bölümü iç organları, bir bölümü ise gözleri oluşturmak üzere ayrılmaktadır. Her hücre gideceği yeri, hangi organı oluşturacağını, ne kadar çoğalacağını, ne zaman duracağını bilmektedir. Fakat aşağıdaki alıntıda anlatılanlar, bize embriyonun şekillenmesi sırasındaki bir başka hayranlık uyandırıcı bilgiyi vermektedir:

Bir embriyonun çeşitli organlarına ait hücreleri -ortamdaki kalsiyum miktarını azaltarak- ayırsak, daha sonra çeşitli organlara ait bu hücreleri elverişli bir ortamda iyice karıştırsak, bu hücreler tekrar birbirleri ile temas ettiklerinde aynı organa ait hücreler birbirlerini TANIRLAR ve her organa ait hücreler ayrı kümeler teşkil ederler. *(Prof. Dr. Ahmet Noyan, Yaşamda ve Hekimlikte Fizyoloji, Meteksan Yayınları, Ankara, 1998, 10. baskı, s. 40)*

Yani hücreleri ilk önce birbirinden ayırıp, sonra tekrar birleştirsek, aynı organı oluşturacak olan hücreler birbirlerini tanıyacak, tekrar birleşeceklerdir.

Peki ne beyne, ne sinir sistemine, ne de göze, kulağa sahip olmayan bu hücreler birbirlerini nasıl tanımaktadırlar? Çeşitli moleküllerin biraraya gelmesiyle oluşan bu akıl, bilinç sahibi olmayan varlıklar diğer hücreler arasından kendi türünden olan hücreyi nasıl seçebilmektedir? Daha sonradan birlik olup bir organı oluşturacaklarını nereden bilmektedirler? Şuursuz moleküllerin sergiledikleri büyük şuurun kaynağı nedir?...

Bu şuurun kaynağı tüm kainatı yoktan var eden, alemlerin Rabbi olan Allah'tır.

Allah'ın Varlığının Delillerini Anlatarak, İnsanları Dinsiz Felsefelerin Batağından Kurtarabilirsiniz

Darwinistlerin iddiasına göre tüm canlılık başıboş tesadüflerin sonucunda oluşmuştur. Ancak vücudumuzdaki binlerce kompleks sistem bu tesadüf safsatasını yalanlamaktadır. Bunlardan bir tanesi, tek görevi hücreyi hareket ettirmek olan tüycüklerin yapısındaki binlerce ayrıntıdır.

Bazı hücreler kirpiklere benzeyen tüycükler sayesinde hareket ederler. Örneğin solunum yollarındaki sabit hücrelerin her biri yüzer tane tüycüğe sahiptir. Tüycükler tıpkı gemi kürekçileri gibi aynı anda hareket ederek, hücrenin ilerlemesini sağlarlar

Bir tüycük diklemesine kesildiğinde, bunun dokuz ayrı çubuk (mikroçip) şeklinde yapıdan oluştuğu görülür.

Mikrotüp denen çubuklar birbirine geçmiş iki ayrı halkadan oluşurlar.

Bu halkaların biri on üç, diğeri on ayrı telden oluşur.

Mikrotüpler tubulin adı verilen proteinlerden meydana gelirler.

Mikrotüpte, "dinein" isimli bir proteine sahip dış kol ve iç kol denen iki uzantı bulunur. Dinein proteininin görevi hücreler arasında motor görevini yapmak ve mekanik bir güç oluşturmaktır.

Tubulin proteinini oluşturan moleküller, adeta birer tuğla gibi dizilip, hücrede silindir şeklinde bir düzen meydana getirirler. Ancak tubulin moleküllerinin dizilimi tuğlalardan çok daha komplekstir.

Tüycüklerin ortasında iki mikrotüp daha bulunur. Bunlar kendi başına bulunur ve onüç tubulin şeridinden oluşurlar.

Her bir tubulinin üst tarafında on tane kısa çıkıntı, alt tarafında da on tane girinti vardır. Bu girinti ve çıkıntılar birbirinin içine geçebilecek şekilde uyumlu yaratılmıştır. Böylece çok sağlam bir yapı oluştururlar. Çok özel bir tasarıma sahip olan bu girinti ve çıkıntılardaki en ufak bir bozukluk hücrenin yapısına zarar verecektir.

Yukarıda çok kısaca ve basit kelimelerle özetlediğimiz bu parçacıklar tek bir tüycüğü meydana getirmektedir ve tek hedefleri vücudunuzdaki trilyonlarca hücreden bir tanesini hareket ettirmektir. Bugüne kadar yaşamış olan ve halen yaşayan tüm insanların solunum hücrelerinin her birinde böyle kapsamlı bir sistem vardır. Üstelik bu kompleks ve birçok parçadan oluşan sistem, gözle dahi göremeyeceğimiz kadar küçük hücrenin içindeki bir tüycüğün daha da alt yapılarıdır. Şöyle bir kıyasla ne kadar küçük bir alandan bahsedildiğini daha iyi anlayabilirsiniz: yukarıda sıralanan detayların tek bir saç teline dahi sığdırılması insan aklının almayacağı kadar kompleks bir işlem olurdu. Ancak, sözü edilenler tek bir saç teli ile kıyaslanamayacak kadar küçük yapılardır. Allah, bizim gözle göremeyeceğimiz kadar küçük bir yere, son derece sistemli ve kompleks bir mekanizma yerleştirmiştir. Tesadüflerin, bir hücreyi hareket ettirmeyi düşünüp, böyle bir sistemi kurmaları ve bu kadar küçük bir alana sığdırmaları kesinlikle imkansızdır.

Vücudumuzdaki Petrol Rafinerisi

Bulunduğunuz yerden kalkıp yürümeniz, ayakta durmanız, nefes almanız, gözlerinizi açıp kapamanız kısacası hayatta olmanız için gereken enerji, hücrelerinizdeki mitokondri denilen santrallerde yapılır. Buradaki santral benzetmesinin abartılı olmadığı mitokondride gerçekleşen işlemler incelendiğinde açıkça görülecektir.

Hücrede enerji üretilmesinde başrolü oksijen oynar. Oksijenin pek çok yardımcısı vardır. Enerji üretiminin hemen her basamağında birçok farklı enzim devreye girer. Bir basamakta görevini tamamlayan enzimler son derece bilinçli bir hareketle, bir sonraki basamakta yerlerini başkalarına devrederler. Böylece, onlarca ara işlem, bu işlemlerde devreye giren yüzlerce farklı enzim ve sayısız kimyasal reaksiyon sayesinde besinlerde depolanan enerji hücrenin işine yarayacak hale getirilir. Bu enzim değişiklikleri sırasında hiç karışıklık çıkmaz, sıralamada hiçbir şaşma olmaz; tüm elemanlar çok disiplinli bir ekip şeklinde çalışmalarını sürdürürler.

Bu haliyle, milimetrenin 100'de biri kadar olan hücrelerimizin içindeki "enerji santrali"nin, bir petrol rafinerisinden ya da bir hidroelektrik santralinden daha kompleks olduğunu söyleyebiliriz.

Bir petrol rafinerisi, petrolün ne olduğunu bilen, ham petrolü laboratuvar şartlarında analiz etmiş ve bu teknik bilgiler ışığında hareket eden mühendisler tarafından inşa edilir ve işletilir. Petrolün ne olduğunu bilmeyen insanların bir petrol rafinerisi inşa edebileceklerini düşünmek ise imkansızdır.

Petrol üretiminden çok daha kompleks olan canlı hücresindeki enerji üretimi de aynı şekilde bilgi gerektirir. Ama bir hücrenin öğrenme kabiliyetinin olduğunu öne sürmek elbette ki gülünçtür. O halde böyle bir üretimi hücre nasıl gerçekleştirmektedir?

İşin doğrusu, hiçbir hücre biyolojik bir işlevi, sözcüğün gerçek anlamında "öğrenme" fırsatına sahip değildir. Eğer hücre ilk ortaya çıktığı anda böyle bir işlevi yerine getiremiyorsa daha sonra bunun üstesinden gelebilecek beceriyi elde etmek gibi bir şansı yoktur. Çünkü enerji üretiminde başrol oynayan "oksijen"in hücre üzerinde tahrip edici etkisi vardır. Hücre bu özelliklerle birlikte ortaya çıkmak zorundadır. Bu durum, hücrelerin tesadüfen ortaya çıkmış olamayacaklarının, Yüce Allah'ın onları bir anda yarattığının delillerinden yalnızca bir tanesidir.

Allah milimetrenin 100'de biri kadar küçük bir alana sığdırdığı bu sanat ile bize gücünün sınırsızlığını göstermektedir.

Hücrelerinizdeki Hayat Enerjisi: ATP Molekülü

Besinlerden elde edilen enerji, hücrenin yaşamını devam ettirmesi için gereken işlemleri yapmada doğrudan kullanılamaz. Bu enerji önce ATP (Adenozintrifosfat) adlı özel bir molekülün içinde paketlenir. Sonra da hücrenin içinde gerçekleşen bütün üretimlerde ve taşıma işlemlerinde kullanılır.

Dinlenme halindeki bir insanın günde ortalama 45 kg ATP molekülüne ihtiyacı vardır. Ancak ne ilginçtir ki, günün herhangi bir anında bakıldığında vücuttaki ATP miktarı 1 gramı geçmez. Bunun nedeni ATP molekülünün depolanmaması, anlık olarak kullanıma özel paketler halinde hazırlanmasıdır. Ancak unutulmamalıdır ki hücredeki yaşam bu enerjiye bağlıdır. Bu yüzden ATP oluşumu çok hızlı gerçekleşmelidir. Nitekim her saniye vücudunuzdaki yaklaşık 100 trilyon hücrenin her birinde, 10 milyon ATP molekülü hiç durmaksızın üretilir.

Peki bu hız nasıl sağlanır?

Hücre içinde enerjiye ihtiyaç olduğu zaman, ATP, bünyesindeki 3 fosfat molekülünden sonda olanı koparır; yani enerji paketinin kapağını açar. Sonuncu fosfatın bırakılmasıyla serbest kalan enerji hücre içindeki işlemlerin kolayca yapılmasını sağlar. Ve bu işlem her an şaşırtıcı bir hızla, hiçbir aksama olmadan devam eder.

Şüphesiz sadece atomlardan oluşan bir molekülün, hücre içindeki işlemler için ihtiyaç duyulan enerji miktarını tespit etmesi ve ona uygun üretim yapması mümkün değildir. Bu üretimin seri bir şekilde gerçekleşebilmesi için en uygun paketleme sistemine sahip olması da tesadüflerin eseri olamaz. Hücreyi de, hücre içindeki her molekülün hareketini ve üretimini de yaratan Allah, ATP molekülünü de en mükemmel şekliyle canlıların hizmetine vermiştir.

Hücredeki Yoğun Trafiği Kim Düzenliyor?

Golgi cisimciği bütün hücrelerde bulunur ve yeni sentezlenen proteinlerin hazırlanmasında ve türlerinin seçimi ve ayrılmasında önemli rol oynar.

Hücrenin çeşitli bölümlerinde bulunan çok çeşitli proteinler hücrenin başka bir bölümü olan endoplazmik retikulumda (ER) sentezlenirler. Proteinler sentezlenmelerinden sonraki dakikalar içinde ER'dan ayrılıp Golgi cisimciğine giderler. Proteinlerin üretildikten sonra bu işlemlerden geçmelerinin çok önemli nedenleri vardır. Golgi cisimciğinde proteinler çeşitli değişikliklere uğrarlar. Örneğin bazılarına karbonhidrat, bazılarına ise sülfat, fosfat ya da yağ asitleri eklenir. Bu değişiklikler proteinlerin türüne ve gidecekleri yere göre değişir. Golgi cisimciği bu proteinleri arındırır, türlerine ve gidecekleri organa göre ayırır ve paketler. Bu paketleri de kendisi hücrenin türüne göre imal eder. Ancak ER'da sentezlenen binlerce proteinin

biyokimyasal aktivitelerinin birbirine karışmaması için bu işlemlerin çok hassas biçimde yapılması ve proteinlerin gidecekleri yere göre yönlendirilmeleri gerekir. İşte hücredeki bu trafiği düzenleyen Golgi cisimciğidir. Bu küçücük organel yaptığı her işlemde çok büyük bir şuur göstermektedir. Kendisine gelen proteinleri tanımakta, ayırmakta, ihtiyaçlarını belirlemekte, ihtiyaçlarına göre üretim yapmakta, görevlerini tespit etmekte, onları paketlemekte ve bu kadar yoğun trafiği hiç karışıklık olmadan düzenlemektedir. Hücreye ve hücreyi oluşturan tüm parçalara bu aklı, karar verme ve uygulama yeteneğini ilham eden alemlerin Rabbi olan Allah'tır.

Karaciğerin Dev Bir Laboratuvar Olduğunu Biliyor musunuz?

Tam teşekküllü, son teknoloji ile donatılmış bir laboratuvarın kendi kendine oluşabileceğini kimse iddia etmez. Ama evrimciler karaciğerde yer alan eşsiz laboratuvar kompleksinin kendi kendine oluştuğuna inanır ve bunu delil olmadan savunurlar. Çünkü Darwinizm insanların akıllarını örten bir büyü, batıl bir dindir.

Karaciğerinizin tek bir hücresinde 500 farklı kimyasal işlem gerçekleştirilir. Milisaniyeler (saniyenin binde biri) içinde kusursuz aşamalarla gerçekleşen bu işlemlerin çoğu laboratuvar koşullarında hala taklit edilememektedir. Karaciğer hücresi, yediğimiz besinlerin hepsini hücrelerimizin kullanabileceği enerji olan şekere, yani glukoza çevirir. Kullanılmayan şekeri yağa çevirip depolar. Şekerin yokluğunda ise proteinleri ve yağları şekere çevirip hücrelere sunar.

Kısacası biz, canımızın istediği her türde yiyeceği yerken, karaciğer bütün bu yiyecekleri vücudumuzun gereksinimine göre harcar, dönüştürür veya depolar. Ve ilk insandan bu yana trilyonlarca karaciğer hücresi aynı şuur ve ilimle hiç şaşırmadan hareket etmektedir.

Vücuda Zarar Vermemek İçin İntihar Eden Hücreler

Canlı vücudundaki gereksiz, hatalı veya hastalıklı hücreler kendi kendilerini öldürürler. Pek çok hücre kendi kendini yok etmek için bir dizi protein üretir. Ancak, hücre vücuda yararlı olduğu sürece bu proteini, yani kendi ölüm makinesini durdurur. Hücre hastalanır, kötü huylu hale dönüşür veya organizmanın sağlığını tehdit etmeye başlarsa öldürücü proteinler çözülürler, etkin hale gelirler ve hücreyi öldürürler.

Hücrenin tam zamanında ve yerinde karar vermesi çok önemlidir. Aksi takdirde, yani ölüm proteinleri, hücre sağlıklı iken harekete geçirildiğinde, vücuttaki sağlıklı hücreler sürekli ölecekler ve bu da, canlının ölümü ile sonuçlanacaktır. Zararlı ve

hastalıklı hücrelerin yaşamaya devam etmeleri ise yine canlının ölümü ile sonuçlanabilecektir.

İntihar etmeye karar veren ve ölüm proteinini etkin hale getiren hücre önce büzülür ve kendisini çevresinden geri çeker. Sonra yüzeyinde kabarcıklar oluşur ve bu hücre kaynıyormuş gibi bir görüntü oluşturur. Ardından çekirdeği ve daha sonra da hücrenin tamamı parçalara ayrılır.

İntihar eden hücrelerin artıkları ise derhal çevredeki diğer hücreler tarafından yok edilir. Daha da ilginç olan ise, ölü hücrelerin hepsinin diğer hücreler tarafından temizlenmemesidir. Bazı ölü hücreler özellikle bırakılır, çünkü bunların vücuttaki görevleri hala bitmemiştir. Örneğin, gözün lensi, deri, tırnak gibi dokular da ölü hücrelerden oluşur ama bunlar beden için gerekli olduğu için yok edilmezler. Hücrelerin, hangi ölü hücreleri yok ederek hangilerini bırakacaklarına karar vermeleri ve bu karara vücuttaki trilyonlarca hücrenin uyum göstermesi üzerinde düşünülmesi gereken çok önemli bir konudur.

Bir hücreye böylesine hayati bir kararı verecek ve uygulayacak şuuru kazandıran nedir? Hangi durumda içinde bulunduğu organizmaya zarar vereceğini öğreten kimdir? Ve bu zararı önlemeyi bu mikroskobik canlıya ilham eden güç kime aittir?

Burada anlatılanlardan görüldüğü gibi, tüm hücreler, canlının yaşamını sürdürebilmesi için en ideal şekilde programlanmışlardır. O halde bu programın sahibi kimdir?

Evrimciler bu olağanüstü programın sahibinin şuursuz, kör tesadüfler olduğuna inanacak kadar körleşmişlerdir. Canlılığın her detayında Allah'ın eşsiz yaratışının ve sonsuz ilminin bir yansıması açıkça görülmektedir.

Karaciğere Yerleştirilmiş "Bakteri İmha Makineleri"

Yediğimiz besinlerle, soluduğumuz havayla ve daha birçok yoldan vücudumuza gözle görülemeyen birçok bakteri girer. Vücudun çalışma sistemini bozmamaları için bunlardan zararlı olanların etkisiz hale getirilmeleri gerekmektedir. Bunun için vücudumuzda görevi sadece "savunma yapmak" olan mükemmel bir hafızayla donatılmış hücreler vardır. Ancak vücudumuzun kusursuz tasarımının bir örneği olarak savunma için çeşitli ek tedbirler de alınmıştır. Bunlardan biri de dolaşım sistemi içinde stratejik bir durak olarak nitelendirilebilecek karaciğerde bulunan savunma hücreleridir.

Kupffer hücreleri olarak adlandırılan bu hücreler, kan dolaşımıyla bağırsaklardan karaciğere gelen kandaki zararlı bakterileri 0.01 saniyeden daha kısa bir süre içerisinde sindirerek, etkisiz hale getirirler. Bu şuursuz hücreler vücuda giren çok sayıdaki bakteri arasından, insana faydalı olanlarla zararlı olanları nasıl birbirinden ayırt edebilmektedir? Hangi özelliklere sahip olduklarını ve vücutta yerine getirecekleri

görevleri bilmeden, nasıl olupta bazı bakterileri imha ederken, diğerlerine hiç zarar vermemektedir?

Burada üzerinde durulup, dikkatlice düşünülmesi gereken önemli bir nokta daha vardır; Kupffer hücrelerinin karaciğere yerleşmiş olması. Neden vücudun başka bir organı değil de karaciğer? İşte burada bir kez daha vücudumuzdaki kusursuz yaratılış delillerinden biri karşımıza çıkmaktadır. Eğer bu hücreler, karaciğere değil de başka bir organa yerleştirilmiş olsalardı kanın, bakterilerden arındırılmasında bu derece etkili olamazlardı. Çünkü bakteri dolu kan, karaciğerde temizlendikten sonra vücudun tamamını dolaşmak için genel kan dolaşımına girmektedir. Bu nedenle genel kan dolaşımına ulaşmayı başaran bakteri sayısı yüzde birden azdır.

Sizce hangi kör tesadüf vücutta daha birçok organ varken, Kupffer hücrelerinin karaciğere yerleşmesini sağlayabilir? Yaklaşık yüz trilyon hücreden oluşan bir beden içinde, herhangi bir hücrenin kendisi için özel bir yer tespit ederek oraya yerleşecek bir şuura sahip olması mümkün değildir. Böyle kusursuz bir plan için, çok üstün bir aklın varlığına ihtiyaç vardır. Bu akıl, vücudumuzdaki her noktayı en iyi bilen ve buna uygun şekilde bizi yoktan yaratan Allah'a aittir.

Nefes Alıp Verme Düzeninizi Hiçbir Zaman Kontrol Etmiyorsunuz Çünkü Bazı Hücreleriniz Bu Kontrolü Sizin Yerinize Yapıyor

Eğer nefes alma düzeni bizim kontrol ve dikkatimize bırakılmış olsa, nefes almayı unuttuğumuzda, uykuya daldığımızda ya da başka bir işle meşgul olduğumuzda nefessizlikten ölebilirdik.

Her insan için hayati bir öneme sahip olan nefes alma işlemi, solunum merkezi tarafından düzenlenir. Bu merkez bir mercimek tanesi büyüklüğünde olup beynimizin bir uzantısı olan "beyin sapı" denen yerdedir ve başlıca üç grup sinir hücresinden oluşur:

Birinci grup hücreler, solunumun temel ritmini belirlerler ve içimize hava çekmemiz için emir verirler. Böylece ihtiyacımız olan havayı içimize çekmiş oluruz.

İkinci grup hücreler ise, solunumun hızını ve gidişatını belirlerler. Ancak ikinci grup hücreler devreye girdiğinde, birinci grup hücrelerin faaliyetini bir sinyalle durdururlar. Böylece akciğerin hava dolum bölümü kontrol edilir ve nefes alıp vermemiz hızlanır.

Üçüncü grup hücreler ise, normal nefes düzeninde aktif değildirler. Ancak yüksek oranlarda soluk alıp vermek gerektiği zaman devreye girerler, karın kaslarımıza sinyal gönderip solunuma katılmalarını sağlarlar.

Tüm bu anlatılanlar hayatta kalmamız için yeterli midir? Hayır.

Solunum kimyasal olarak da kontrol edilir. Bizim nefes alıp vermemizin amacı kandaki oksijen ve karbondioksit miktarlarının belirli bir oranda kalmasıdır. Bu orandaki değişiklikler ise solunum merkezindeki bir grup hücreyi harekete geçirir ve solunumdaki bozulan değerler çok hassas ayarlamalarla olması gereken düzeye getirilir.

Kandaki oksijen miktarının solunum merkezine doğrudan bir etkisi yoktur. O halde kanda değişen oksijen miktarından nasıl haberdar olmaktadır? Burada bir grup daha devreye girerek mucizevi bir şuur gösterirler. Beynin dışında, şahdamarı gibi bazı büyük damarlarda bulunan çok hassas alıcılar, kandaki oksijen belli bir düzeyin altına indiğinde solunum merkezine sinyaller gönderirler. Böylece çok hassas değişikliklerle solunumda gerekli düzeltmeler yapılır.

Bizim hayatta kalmak için ne kadar oksijene ihtiyacımız olduğunu bir grup hücre nasıl bilmektedir?

Bilimin ancak son 20 yılda ortaya çıkardığı bu akılalmaz mekanizmayı hücreler ilk insandan bu yana nasıl kullanmaktadırlar?

Üstelik bu mekanizma o kadar hassastır ki, hayatımız boyunca otururken, koşarken ya da uyurken hiç hata yapılmaz ve vücudumuzdaki 100 trilyon hücreye her an tam ihtiyacı olan oksijen taşınır; zararlı olan karbondioksit ve hidrojen iyonu gibi atıklar derhal uzaklaştırılır.

Evrim teorisine, bağnaz bir inançla bağlı olan bazı bilim adamları, tüm bu gerçekleri bildikleri halde, sadece materyalizme bağlılıkları uğruna, bu kusursuzluğun kör tesadüfler tarafından meydana getirildiğini iddia ederler. Oysa bu mükemmel düzenin Yaratıcısı'nın sonsuz akıl sahibi olan Allah olduğu apaçıktır.

Sizin Yapamadığınızı Hücreleriniz Yapabilir!

Önünüze çeşit çeşit toz metal konduğunu ve bunların hangi metaller olduğunu teşhis etmenizin istendiğini düşünün. İsabetli bir seçim yapabilir misiniz?

Bu konuda eğitim görmüş bir insan değilseniz böyle bir seçimi yapmanız mümkün değildir. Ama sizin gibi şuurlu bir insanın yapamadığı bu işlemi, bedeninizdeki yaklaşık 100 trilyon hücrenin her biri, hiç zorlanmadan, düşünmeden, hesap etmeden rahatlıkla yapabilmektedir. Üstelik bu yeteneğe yalnız sizin hücreleriniz değil, yeryüzünde şu ana kadar yaşamış olan ve şu an yaşamakta olan milyarlarca insanın her birinin trilyonlarca hücresi de sahiptir.

Bedeninizdeki bir hücre vücut içinde ihtiyacı olan demiri rahatlıkla seçebilir ve kullanmak üzere içine alabilir. Aynı şekilde fosforu, azotu, oksijeni, sodyumu, potasyumu ve diğerlerini her an kolaylıkla tanıyabilir, kullanmak üzere toplayabilir veya fazlasını tespit edip depolayabilir. Hatta gerektiğinde ihtiyaç fazlası ürünleri hücrenin dışına atabilir.

Burada durup düşünün. Hücre dediğimiz varlık proteinlerden, moleküllerden, atomlardan oluşan, milimetrenin binde biri büyüklüğünde bir yapıdır. Bu varlığın elleri, kolları, gözleri, kulakları, beyni yoktur. Bu varlığın sizin gibi bir şuuru da yoktur. O halde bu seçimi nasıl yapmaktadır?

Bu seçim hücrelerinizin her birine Allah tarafından ilham edilmektedir. Kör ve şuursuz atomlara, keskin bir görüş ve şuur gerektiren seçim yeteneğini veren sonsuz ilim ve kudret sahibi olan Allah'tır.

Yaşamınız Hücrelerinizin Şuurlu İş bölümü Sayesinde Devam Ediyor!

B12 vitamini hayatın devamı için çok önemli bir vitamindir çünkü kan yapımında kullanılır. Eksikliğinde ölümle neticelenen kansızlık meydana gelir. Ancak bu vitamin tek olarak vücut içinde kullanılamaz. İşte bu yüzden mide mukozası kan yapımında önemli bir görevi olan B12 vitamininin emilmesini sağlayan özel bir madde salgılar. İnce bağırsağın çok özel bir bölümünde ise sadece B12 vitaminini emmek üzere hazırlanmış hücreler bulunur. Burada durup bir düşünelim. Kan yapımı birçok karmaşık işlemin sonucunda, ağırlıklı olarak kemik iliğinde gerçekleşir. Ancak kemik iliği mideye çok uzak bir yapıdır. Nasıl olur da kemik iliğinde ihtiyaç duyulan bir vitaminin kullanılması, mide hücrelerinin ürettiği bir maddeye bağlı olabilir? Ve nasıl olur da bu vitaminin emilmesi görevini, incebağırsağın bir bölgesinde bulunan belirli sayıdaki hücre üstlenmiştir?

Bunun için mide hücrelerinin de, incebağırsağın ilgili bölümündeki hücrelerin de bilgiye sahip olmaları gerekir. Kendilerinden çok uzakta gerçekleşen kan üretiminin

detaylarına hakim olmaları gerekir. Aynı zamanda bu üretimin vücut için önemini de bilmelidirler. Kısacası bedeninizin içinde, kapkaranlık bölgelerde insanın öğrendiğinde hayrete düştüğü sistemler görev yapmakta, hücreler arasında son derece şuurlu işlemler yerine getirilmektedir.

Kuşkusuz bu keskin şuur ve kusursuz işleyiş söz konusu hücrelerin iradesi ile gerçekleşemez. B12 vitaminini de, onu kullanılır hale getirecek bilgiye sahip hücreleri de yaratan, göklerin ve yerin Rabbi olan Allah'tır.

Hücrelerinizde Gerçekleşen Olayların Akıl Gerektirdiğini Hiç Düşünmüş Müydünüz?

Mideden bağırsaklara gelen sindirilmiş besinlerin içinde güçlü asitler bulunur. Bu durum oniki parmak bağırsağı için ciddi bir tehlike oluşturur. Çünkü oniki parmak bağırsağının mide gibi kendisini koruyabilecek özel bir tabakası yoktur.

O halde nasıl olup da oniki parmak bağırsağı asitlerden zarar görmemektedir? Bu sorunun cevabını bulmak için sindirim sırasında gerçekleşen olayları incelediğimizde, bedenimizde gerçekleşen hayret verici olaylarla karşılaşırız.

Onikiparmak bağırsağına mideden besinlerle birlikte gelen asitlerin oranı tehlikeli bir boyuta ulaştığında, bağırsağın duvarındaki hücrelerden "sekretin" isimli bir hormon salgılanmaya başlar. Onikiparmak bağırsağını koruyan bu sekretin hormonu incebağırsağın duvarındaki hücrelerde "prosekretin" halinde bulunur. Bu hormon sindirilmiş besinlerin asidik etkisiyle başka bir kimyasal madde olan sekretin haline dönüşür.

Sekretin hormonu kana karışarak pankreasa gelir ve enzim salgılaması için pankreası yardıma çağırır. Onikiparmak bağırsağının tehlikede olduğunu sekretin hormonu aracılığı ile öğrenen pankreas, "bikarbonat" moleküllerini bu bölgeye gönderir. Bu moleküller mide asidini etkisiz hale getirir ve onikiparmak bağırsağını korurlar.

İnsan hayatı için önemli olan bu işlemler nasıl gerçekleşmektedir? Bağırsak hücrelerinin ihtiyaçları olan maddenin pankreasta bulunduğunu bilmeleri, pankreası harekete geçirecek maddenin formülünü bilmeleri, aynı şekilde pankreasın da bağırsaktan gelen mesajı anlayarak bikarbonat moleküllerini salgılamaya başlaması mucizevi işlemlerdir.

Burada bağırsak hücreleri için kullanılan "bilmek, haberdar olmak" gibi fiiller insan bedeninde gerçekleşen olayları daha iyi vurgulamak için kullanılmaktadır. Yoksa akıl sahibi her insanın da takdir edeceği gibi bir hücrenin düşünmesi, iradeye sahip olması ve kararlar vermesi, başka bir organın özelliklerinden haberdar olması, formüller üretebilmesi kesinlikle mümkün değildir.

Hücreleri bu özelliklerle birlikte yaratan benzeri olmayan bir ilmin sahibi olan Allah'tır. Allah insanlara kendi bedenlerinde yarattığı bu gibi özelliklerle gücünün sınırsızlığını göstermektedir.

Şeker Yediğiniz Zaman Vücudunuzda Çalışan Dev Fabrikanın Farkında Mısınız?

Eğer ihtiyacınızdan biraz daha fazla şekerli bir gıda yerseniz, vücudunuzdaki bir sistem kandaki şeker oranının yükselmesini engellemek için devreye girer:

1- Öncelikle pankreas hücreleri, kan sıvısının içinde bulunan yüzlerce molekül arasından şeker moleküllerini bulur ve diğerlerinden ayırdederler. Dahası bu moleküllerin sayılarının fazla mı yoksa az mı olduklarına karar verir, adeta şeker moleküllerini sayarlar. Gözü, beyni, elleri olmayan, gözle göremeyeceğimiz küçüklükteki hücrelerin bir sıvının içindeki şeker moleküllerinin durumu hakkında fikir sahibi olması, üzerinde düşünülmesi gereken bir konudur.

2- Eğer pankreas hücreleri kanda gereğinden fazla şeker olduğunu belirlerlerse, bu fazla şekerin depolanmasına karar verirler. Ancak bu depolama işini kendileri yapmaz, kendilerinden çok uzakta bulunan başka hücrelere yaptırırlar.

3- Uzaktaki bu hücreler kendilerine aksi bir emir gelmediği sürece şeker depolamak istemezler. Ancak pankreas hücreleri, bu hücrelere "şeker depolamaya başlayın" emrini taşıyacak bir hormon yollarlar. "İnsülin" adı verilen bu hormonun formülü, pankreas hücreleri ilk oluştukları andan itibaren DNA'larında kayıtlı bulunmaktadır.

4- Pankreas hücrelerindeki özel "enzimler" (işçi proteinler) bu formülü okurlar. Okunan formüle göre de insülin üretirler. Bu üretimde her biri farklı görevlerde yüzlerce enzim çalışır.

5- Üretilen insülin hormonu, en güvenli ve en hızlı ulaşım ağı olan kan yoluyla hedef hücrelere ulaştırılır.

6- İnsülin hormonunda yazılı olan "şeker depolayın" emrini okuyan diğer hücreler ise bu emre kayıtsız şartsız itaat ederler. Şeker moleküllerinin hücrelerin içine geçmesini sağlayacak kapılar açılır.

7- Ancak bu kapılar rastgele açılmaz. Depo hücreleri kandaki yüzlerce farklı molekül arasından sadece şeker moleküllerini ayırdeder, yakalar ve kendi içlerine hapseder.

8- Hücreler, kendilerine ulaşan emre hiçbir zaman itaatsizlik etmezler. Bu emri yanlış anlamaz, hatalı maddeleri yakalamaya, gereğinden fazla şeker depolamaya kalkmazlar. Büyük bir disiplin ve özveri ile çalışırlar.

Böylece siz fazla şekerli bir çay içtiğinizde, bu olağanüstü sistem devreye girer ve fazla şekeri vücudunuzda depolar. Eğer bu sistem çalışmasaydı, o zaman kanınızdaki

şeker hızla yükselir ve komaya girerek ölürdünüz. Bu o kadar mükemmel bir sistemdir ki gerektiği zaman tersine de çalışabilir. Eğer kandaki şeker normalin altına düşerse bu sefer pankreas hücreleri bambaşka bir hormon olan "glukagon"u üretirler. Glukagon daha önce şeker depolayan hücrelere bu sefer "kana şeker karıştırın" emri taşır. Bu emre de itaat eden hücreler depoladıkları şekeri geri bırakırlar.

Nasıl olur da, bir beyne, sinir sistemine, göze, kulağa sahip olmayan hücreler, bu denli büyük hesapları ve işleri kusursuzca başarırlar? Proteinlerin ve yağ moleküllerinin yan yana gelmesiyle oluşan bu şuursuz varlıklar, nasıl olur da insanların bile yapamayacakları kadar büyük işler yapabilirler. Şuursuz moleküllerin sergiledikleri bu büyük şuurun kaynağı nedir? Elbette bu olaylar, bizlere tüm evrene ve tüm canlılara hakim olan Allah'ın varlığını ve kudretini göstermektedir.

Glikozu, Proteini, Sodyumu Ayırt Edebilen Böbrekler Yaratılışın Apaçık Bir Delilidir

İki böbreğimiz hayatımız boyunca vücudumuzda dolaşan kanı temizler. Süzdüğü maddenin bir kısmını vücuda geri gönderir, kalanını da işe yaramadığı için vücuttan atar. Acaba böbreklerin, proteini, üreyi, sodyumu, glikozu ve diğerlerini nasıl birbirinden ayırt ettiğini biliyor musunuz?

Böbreklerde, gelen kanın içindeki maddeleri süzen yer "glomerül" adı verilen kılcal damarlardan oluşan yumak şeklindeki bir yapıdır. Buradaki kılcal damarların, vücudu saran diğer kılcal damarlardan farkı üç katmanla sarılmış olmasıdır. İşte bu üç tabaka büyük bir titizlikle, böbreklerde hangi maddenin süzülüp atılacağına hangisinin tekrar kana karışacağına KARAR VERİR. Ancak okuduğunuz bu cümledeki önemli bir detaya dikkat edin. Bir hücre zarı neyi ölçü alarak ve hangi mekanizmayla kendisine gelen sıvının içindeki tüm maddeleri teker teker tespit edip, hangi bölgeye gitmeleri gerektiğine karar verir? Böbreğe gelen kanın içinde glikoz, bikarbonat, sodyum, klor, üre ve kreatin gibi birçok madde vardır. Böbrek, bu maddelerin bir kısmının tamamını, bir kısmının bir bölümünü vücuttan atarken, bir kısmını da tamamen kana gönderir. Bir et parçası bu maddelerin hangisini ne kadar atacağına nasıl karar verebilmektedir? Bu soruların cevabı, bu et parçasının mükemmel bir yapıyla yaratılmış olmasındadır.

Glomerüllerin seçiciliği sıvının içindeki moleküllerin elektrik yüklerine ve büyüklüklerine bağlı olarak belirlenir. Bu demektir ki glomerüller, sıvının içinde karışık olarak bulunan sodyum ile glikozun molekül ağırlığını hesaplama ve proteinlerin negatif elektrik yüklü olduklarını TESPİT EDEBİLME yeteneğine sahiptir. Böylece vücut için hayati öneme sahip olan proteinlerin vücuttan atılmayıp, tekrar geri alınması sağlanmış olur.

Peki sizce kılcal damarlardan oluşan bir yapı olan glomerüller, ne kimya, ne fizik ne de biyoloji eğitimi almamış olmalarına rağmen böyle üstün bir kabiliyete nasıl sahip

olabiliyorlar? Glomerüller bu kabiliyete sahipler ve görevlerini kusursuz olarak yerine getiriyorlar çünkü kendilerini yaratan Allah'ın ilhamıyla hareket ediyorlar. Süzdükleri hiçbir maddeyi tesadüfen seçmezler. Eğer tesadüfen seçiyor olsalardı, bu şuursuz varlıklar doğru molekülü bulana kadar bedenimizin sağlıklı bir şekilde varlığını sürdürmesi mümkün olmazdı. Tüm bunlar, Allah'ın kusursuz yaratışının delillerinden biridir.

Tansiyonunuz Düştüğünde Vücudunuzda Neler Olduğunu Biliyor Musunuz?

Gün içinde sık sık "tansiyonum düştü" ya da "tansiyonum yükseldi!" sözleriyle karşılaşırız. Fakat tansiyonunuzu düzenleme görevinin böbreklerinize ait olduğunu belki de hiçbiriniz bilmiyorsunuzdur.

Böbrekler insan vücudundaki pek çok görevlerinin yanında kan basıncını, yani tansiyonu ayarlama görevini de üstlenirler. Kan basıncını belirleyen en önemli faktörlerden biri damarların içinde bulunan sıvı miktarıdır. Damarların içindeki sıvı ne kadar fazla olursa tansiyon da o derece yükselir ve vücuttaki tüm organlara zarar verir.

Vücudun damarlardaki fazla sıvıyı algılaması kalbin ön odacıklarına yerleştirilmiş algılayıcılar sayesinde olur. Kalbin, içine giren fazla miktarda sıvıyla gerilmesi sonucunda kalpteki algılayıcılar beyine durumla ilgili sinyaller gönderirler. Beyin buna karşı böbreğe giden damarları ayarlayarak kanın süzülmesini artırır. Yüksek tansiyon, yani damarlardaki sıvı miktarının artması, insan için oldukça tehlikeli bir durum oluşturur. Eğer bir önlem alınmazsa sonuç ölümdür. Artan kan basıncı kalbin daha fazla gerilmesine neden olur. Bu gerilmeyle kas liflerinin de araları açılır ve liflerin içine hapsedilmiş olan mesaj molekülleri serbest kalarak kana karışır. Ardından bu mesaj kan yoluyla böbreklere ulaşır. Buna bağlı olarak vücuttan atılan sıvı miktarı da artar. Böylece kan basıncı normal düzeye iner ve kalp sağlıklı olarak atmaya devam eder.

Kandaki basınç düzeyinin düzenlenmesinde böbreğin sahip olduğu rol bu kadarla da bitmez. Tansiyonun düşük olduğu durumlarda da böbrekteki çok özel yapıda bir hücre olan JGA'dan "renin" adlı bir madde salgılanır. Ancak bu maddenin doğrudan kendisinin tansiyon yükseltici etkisi yoktur. Bu madde üretildiği yerden çok daha farklı bir yerden, karaciğerden salgılanan "anjiotensinojen" adlı bir molekülle birleşerek "anjiotensin-1" molekülüne dönüşür. Ancak bu oluşan hormonların da tansiyon üzerinde çok ciddi bir etkisi yoktur. Kan dolaşımında bulunan bu hormon daha sonra yine farklı bir organda, akciğerde bulunan "ACE" adı verilen ve sadece "anjiotensin-1" molekülünü parçalamaya yarayan bir enzim sayesinde daha farklı bir molekül olan "anjiotensin-2" molekülüne dönüşür.

İşte damarlar üzerinde etki gösterip tansiyonu normal seviyeye çıkaracak olan asıl hormon da son noktada üretilen bu moleküldür. Bu molekül oluşmazsa kendinden önce

üretilmiş hiçbir hormonun tansiyon üzerinde bir etkisi olmayacaktır. Anjiotensin-2 molekülü yine sadece kendisiyle birleşmek üzere damar yüzeyinde bulunan algılayıcılarla birleştikten sonra damarların büzülmesini ve tansiyonun yükselmesini sağlar.

Burada dikkat edilmesi gereken en önemli nokta, bu maddelerin etkilerinin birbirlerine bağlı oluşudur. Birinin olmaması diğerinin de olmaması anlamına gelmektedir. Böyle bir durumda sadece tek bir aşamasının bile rastlantılarla oluşması mümkün olmayan böyle bir sistemin bütün elemanlarının aynı anda, aynı bedende rastlantılarla oluşması imkansızdır. Rastlantıların böbreklere anlama kabiliyetini, önlem almak için gerekli olan karar yetkisini kazandıramayacağı ise tartışılmazdır. Tüm bu detaylı yapıların aynı anda var olması, onların Allah tarafından yaratılmış olduklarının açık bir göstergesidir.

Dolaşım Sistemindeki Şuur

Vücut dokularının beslenebilmeleri için gerekli olan en önemli maddelerden biri oksijendir. Bu nedenle, dokulara oksijenin sürekli olarak yeterli miktarlarda ulaştırılması gerekir. Vücut içindeki kusursuz sistemin en önemli parçalarından biri olan dolaşım sistemi, bu oksijen taşıma görevini kusursuzca yerine getirir. Dokulardaki oksijenin miktarı düştüğünde, dokuya giden kan akımında derhal OTOMATİK olarak belirgin bir artış meydana gelir. Hatta gerektiği durumlarda, kan akışının yedi katlık bir artış gösterdiği bilinmektedir.

Bu sistemin parçaları, hiçbir şuura, bilgiye veya karar verme mekanizmasına sahip olmayan dokular, hücreler, kan damarları, proteinlerdir. Öyle ise, dolaşım sistemine dokulardaki oksijen miktarının düştüğünü haber veren, dolaşım sistemine kan akışını hızlandırmasını emreden, tehlike atlatıldığında kan akışını eski haline geri döndüren bilgi, akıl ve karar yeteneği kime aittir? Hangi hücreye hangi haberin ulaştırılacağını tespit eden, hücrelerin anlayacağı bir dille bu mesajı ileten nedir? Veya mesaj alan hücreler, o mesajı nasıl okumakta ve anlayıp uygulamaktadırlar? Bir hücrenin okuma ve anlama yeteneği olması mümkün değildir. Bu konuda daha pek çok detay araştırılabilir ama sonuç hep aynıdır: Vücudun içinde, bu işlemleri yürütebilecek, kandaki oksijen miktarını dengeleyebilecek bir şuur yoktur. İnsanın kendisi çoğu zaman böyle bir mekanizmanın varlığından dahi habersiz yaşamaktadır.

Evrende var olan canlı ve cansız tüm varlıklar gibi vücudumuzdaki tüm yapılar ve sistemler de Allah'ın emriyle hareket ederler. Tüm canlıların vücutlarında, organlarından hücrelerine, proteinlerinden moleküllerine kadar her zerrelerinde görülen şuur, Allah'ın yaratışının bir eseridir.

Damarların Gevşemesini Sağlayan Mucize Molekül: Nitrik Oksit

1998 yılında Nobel Fizyoloji ve Tıp Ödülü'nü paylaşan üç bilimadamı damarda salgılanan nitrik oksit (NO) adlı molekülün gevşetici bir özelliğe sahip olduğunu keşfettiler. Bu molekül sayesinde damarın duvar gerginliği düzenlenmektedir. Ancak nitrik oksit bu işi tek başına yapmaz. O, damar duvarının gevşetilmesinde bir aracı olarak görev yapar.

Bu zincirleme işlemin nasıl geliştiğini daha iyi anlayabilmek için yandaki şemayı inceleyebilirsiniz. Damarın gevşemesi için öncelikle kanda bulunan bazı uyarı iletici hormonlar devreye girerler. Bunlar damar zarındaki alıcılara bağlanarak bu işlemi başlatırlar. Bunu ilk domino taşının düşmesiyle diğer tüm taşların birbirini etkileyerek sırayla düşmesine benzetebiliriz. İlk taş harekete geçtikten, yani kandaki uyarı iletici hormon damar zarındaki alıcılara bağlandıktan hemen sonra hücre zarı ne yapması gerektiğini "anlar" ve nitrik oksit üretmeye başlar. Üretildikleri anda ne yapmaları gerektiğini "bilen" nitrik oksit moleküllerinden bazıları hızla damar düz kas hücrelerine gelirler. Burada hücreye girerek GTP adlı enzimle birleşirler. Bu, ikinci aşamadır. Ancak damarın gevşemesi için bir sonraki aşamaya geçilmesi gerekmektedir. Nitrik oksit GTP ile birleştikten sonra cGMP isimli bir başka enzim üretilmeye başlar. Elbette üretilen bu yeni maddenin de bu zincirde bir görevi vardır ve bunu gerçekleştirmek için miyozine giderek, onu harekete geçirir. Miyozin, kas hücrelerinin kasılıp gevşemesi için gerekli olan bir etkendir. Artık son aşamaya gelinmiştir. Miyozinin de harekete geçmesiyle son taş da düşer ve kas hücreleri gevşer.

Şimdi bu aşamaların tümünü bir kez daha zihninizde canlandırın. Dikkat edilirse bu işlemde rol alan hormon ve hücreler bilinçli bir şekilde hareket etmektedirler. Kandaki uyarı iletici hormonlar damar zarında kendileri için uygun olan yere giderek, o bölgeyi etkilerler ve bu süreci başlatırlar. Bundan sonraki işlemlerde de aynı bilinç gözlenmektedir. Her uyarı, kapkaranlık insan bedeninin içinde asla yolunu şaşırmadan, hep doğru yere giderek başarılı bir sonuç elde eder.

Peki ama hücreler, hormonlar ve moleküllerin bu şuurlu hareketleri nasıl gerçekleşmektedir? Bu bilinç kendilerine ait olabilir mi? Elbette olamaz. Ama bir hücrenin ne zaman, ne üreteceğini ona bildiren, hormonun veya molekülün doğru adrese gidebilmesi için onlara yolu gösteren, adresin doğru olduğunu bildiren, kısaca tüm bunları yönlendiren bir akla ve şuura ihtiyaç vardır. Bu sonsuz akıl, hücreyi, hormonları, molekülleri yaratan, ne şekilde hareket etmeleri gerektiğini onlara ilham eden Allah'a aittir.

Darwinizm'in Ne Büyük Bir Safsata Olduğunu Görmek İçin Sadece Bir Örnek Yeter!

Darwinizm, tesadüfen meydana gelen milyonlarca olayın, cansız maddeleri canlandırdığını, kusursuzca işleyen, eksiksiz tasarıma sahip yapıları oluşturduğunu öne süren, son derece mantıksız bir iddiadır. Darwinizm'in ne kadar büyük bir safsata olduğunu görmek için şu örneği okumanız dahi yeterlidir.

Kandaki taşıyıcı proteinlerden biri olan albumin, kolesterol gibi yağları, hormonları, zehirli safra kesesi maddesini ve penisilin gibi ilaçları kendine bağlar. Daha sonra kanla birlikte vücutta gezerek, topladığı zehirleri karaciğerde zararsız hale getirilmek üzere bırakır, besin maddelerini ve hormonları ise gerekli oldukları yerlere götürür.

Şimdi bir düşünün ve kendinize şu soruları sorun:

Albumin gibi atomlardan oluşmuş, hiçbir bilgisi, şuuru olmayan bir molekül nasıl olur da, yağları, zehirleri, ilaçları, besin maddelerini birbirinden ayırt edebilir?

Dahası, nasıl olur da karaciğeri, safrayı, mideyi tanıyıp, taşıdığı maddeleri şaşırmadan, yanılmadan, hiç hata yapmadan her seferinde doğru yere ve ihtiyaç oranında bırakabilir?

Kanda taşınan zehirli maddeleri, ilaç ve besin maddelerini mikroskopta görseniz –tıp eğitimi almadıysanız- bunları siz bile birbirinden ayıramazsınız. Hangi organa hangisinin ne kadar miktarda bırakılması gerektiğini ise kesinlikle tespit edemezsiniz.

İnsanların büyük bir çoğunluğunun, özel bir eğitim almadıkça bilemeyecekleri bu bilgileri, şuursuz birkaç atomun birleşiminden oluşan albumin molekülü bilmekte ve milyonlarca yıldır bütün insanların vücudunda görevini kusursuzca yerine getirmektedir. Kuşkusuz bir "atom topluluğunun" böyle bir şuur gösterebilmesi, Allah'ın sonsuz kudreti ve ilmi ile gerçekleşmektedir.

Vücudunuzdaki Her Bir Protein Kusursuz Bir Tasarıma ve Vazgeçilmez Görevlere Sahiptir!

Tesadüflerin yaratma gücünün olmadığını göstermek için en etkili yöntem Allah'ın varlığının delillerini anlatmaktır. Kendi vücudumuzdan bir örnek verelim.

Ayakta durmaktan, kolumuzu kaldırmaya kadar her türlü hareketi kaslarımız sayesinde gerçekleştiririz. Bu hareketleri yapabilmemiz için kas hücrelerimize devamlı bir oksijen akışı olması gereklidir. Kas hücrelerine oksijen taşıma işlemini de vücuttaki proteinlerden biri olan miyoglobin üstlenmiştir. Miyoglobin kanda oksijen taşımakla görevli olan hemoglobin adlı başka bir proteine genel olarak çok benzer. Ancak miyoglobin hemoglobinden farklı olarak tek bir oksijen yakalama kapasitesine sahiptir. Miyoglobinin bu özelliği sayesinde kaslara oksijen azar azar ve belirli bir miktarda taşınır.

Bir an için, kanda oksijen taşıyan hemoglobin ile kaslarda oksijen taşıyan miyoglobinin yer değiştirdiğini düşünelim. Bu durumda miyoglobin vücut için gerekli

olan oksijeni akciğerlerden taşımak için yeterli olamayacaktır. Diğer yandan hemoglobin de kas dokularına gereğinden fazla oksijeni, üstelik de ani olarak bırakacaktır. Bu durumda da tüm vücudun dengesi bozulacaktır. Ancak böyle bir şey olmaz ve bu iki protein her zaman doğru yerde bulunur. Bu sayede rahatlıkla nefes alır, istediğimiz gibi hareket edebiliriz.

Hemoglobin ve miyoglobin insan vücudundaki proteinlerden sadece iki tanesidir. Vücuttaki diğer proteinler de aynı şekilde tam ihtiyaç duyulan özelliklerde ve ihtiyaç duyulan yerlerde üretilirler. Bu örneklerde görüldüğü gibi insan vücudu, tesadüfen ortaya çıkması imkansız olan, kusursuz bir yaratılışa sahiptir. Bu yaratılışın sahibi, tüm alemlerin Rabbi olan Allah'tır.

Hataları Tespit Eden Enzimler

Vücudun bilgi bankası olan DNA'da zaman zaman dış etkiler sonucu bazı hatalar meydana gelebilir. Ancak bu hatalar DNA kontrol mekanizmaları tarafından hiç vakit kaybetmeden düzeltilir. Düzeltme işlemini gerçekleştirenler de yine DNA'daki bilgiler doğrultusunda üretilmiş olan enzimlerdir.

Düzeltme işlemi bir kaç aşamadan meydana gelir:

1. Hasar gören DNA şeridinin hatalı kısmı DNA nükleaz adlı enzim tarafından tespit edilir.

2. DNA nükleaz tespit ettiği hatalı kısmı kopartır. Böylece DNA sarmalında bir boşluk oluşur.

3. Bir başka enzim olan DNA polimeraz, sağlam olan kopyadan doğru bilgiyi alarak, boş yere doğru bilgiyi yerleştirir.

4. Ancak düzeltme işlemini bununla bitmez. Düzeltmenin gerçekleştiği yerdeki şeker-fosfat şeridi üzerinde bir kopukluk meydana gelmiştir. Bu kopukluk ise DNA ligaz enzimi tarafından tamir edilir.

Yaptıkları işlerden de anlaşıldığı gibi, DNA'daki hataların düzeltilmesinde görev alan enzimler birçok özelliğe aynı anda sahip olmalıdırlar. Hataları tespit edebilmeleri için DNA'yı çok iyi tanımaları gerekir. Ayrıca, doğru bilgiyi nereden almaları ve açılan boşluğu nasıl kapatmaları gerektiğini de bilmelidirler.

İşin en ilginç yönü de, DNA'nın hem üretimini sağlayan hem de yapısını denetleyen bu enzimlerin, yine DNA'da kayıtlı olan bilgilere göre ve DNA'nın emir ve kontrolünde üretilmiş proteinler olmasıdır. Ortada içiçe geçmiş öyle muhteşem bir sistem vardır ki, böyle bir sistemin kademe kademe oluşan tesadüflerle bu hale gelmesi hiçbir şekilde mümkün değildir. Çünkü enzimin olması için DNA'nın olması, DNA'nın olması için de enzimin olması, her ikisinin olması içinse hücrenin de, zarından diğer bütün kompleks organellerine kadar eksiksiz olarak var olması gerekir.

Canlıların birbirini izleyen "yararlı tesadüfler" sonucunda "aşama aşama" geliştiklerini öne süren evrim teorisi, söz konusu DNA-enzim paradoksu tarafından kesin biçimde yalanlanmaktadır. Çünkü DNA'nın ve enzimin de aynı anda var olması gerekmektedir. Bu ise Rabbimiz'in kudretli yaratmasını gösterir.

Darwinizm'e İnanmak, Çocuk Masallarının Gerçek Olduğuna İnanmak Kadar Büyük Bir Mantıksızlıktır

Aşağıda gördüğünüz tablodaki harfler rastgele dizilmemişlerdir. Bu harfler aslında kanınızda oksijen taşımakla görevli hemoglobin proteininin tarifinin bir bölümüdür. Bu tarif, vücutla ilgili tüm bilgilerin bulunduğu DNA'da kayıtlıdır. Hemoglobin üretilmesi gerektiğinde, DNA'daki 3 milyar harf içinden bu harfler seçilir. Bu seçme işlemini, RNA

polimeraz adındaki enzim yapar. Bu enzim o kadar dikkatli ve titizdir ki, hiçbir zaman okumada ve doğru harfleri seçme konusunda bir hata yapmaz. Her seferinde milyarlarca harf arasından doğru olanları seçer.

Doğru harfleri seçerek, proteinin tarifini aldıktan sonra üretim için, hücre içindeki üretim merkezine, yani ribozoma gider.

Ribozom da, bu tarifi aynı titizlikle dikkatlice okur, anlar ve hemen kusursuzca üretir.

Bu, son derece ileri teknolojiye sahip bir gökdelenin planının mimar ve mühendisler tarafından oluşturulduktan sonra, inşasının gerçekleştirilmesi için ilgili uzman ve teknisyenlere emanet edilmesi gibi planlı ve organize bir olaydır.

Darwinistler ise, gözle görülmeyecek kadar küçük bir alanda oluşan bu yüksek seviyeli organizasyonun, tesadüfen oluştuğunu iddia ederler. Cansız, kör ve şuursuz atomlardan oluşan moleküllerin sürekli akıl göstererek, kusursuz bir planın ve düzenin yöneticileri ve uygulayıcıları olduğunu iddia ederler.

Darwinizm'in bu iddialarına inanmak, çocuk masallarını gerçek sanmak kadar mantıksız ve inanılmazdır. Ancak Darwinizm büyü ve hipnoz teknikleri kullanarak, birçok insanı kandırmış ve kavrayışını kapatmıştır.

Bilgi Şuur ve Beceri Sahibi Enzimler

Bir hücrede, belli bir proteinin üretilmesi gerektiğinde, RNA polimeraz isimli bir enzim, hücrenin bilgi bankası olan DNA'ya gider ve DNA'dan üretilecek proteinle ilgili bilgileri bularak kendisine bir kopyasını alır. Ancak bazen proteinle ilgili bilgiler DNA'nın farklı bölgelerinde dağınık olarak bulunur. Bu nedenle, RNA polimeraz enzimi bilginin başladığı yerden bittiği yere kadar olan bölümün tamamını kopyaladığında, arada işine yaramayan yerleri de kopyalamış olur. Aralarda gereksiz bilgilerin bulunması ise, farklı ve işe yaramaz bir proteinin üretilmesine neden olacaktır. İşte bu aşamada "spliceosome" isimli enzimler yardıma gelirler ve büyük bir ustalıkla yüzbinlerce bilginin içinden gereksiz olanları seçip çıkartarak, kalan zincirleri birbirlerine eklerler.

RNA kırpılması olarak isimlendirilen bu işlemde, birkaç atomun birleşmesiyle meydana gelen moleküller, çok şuurlu bir davranış göstermektedirler. Adeta bir redaktör gibi çalışarak, yazıdaki eksikleri, hataları düzeltmektedirler. Bu atomlar, RNA polimeraz'ın hangi proteini üretmeye çalıştığını bilmekte, bu proteinin meydana gelmesi için gerekli ve gereksiz olan bilgiyi birbirinden ayırt edebilmekte, üstelik yüzbinlerce bilgi arasında hiç hata yapmadan bu işi gerçekleştirebilmektedirler. Ayrıca, kendilerine her ihtiyaç olduğunda bunu hemen anlayarak hiç gecikmeden olay yerine gelip, görevlerine başlamaktadırlar.

Burada anlatılanlar, hücrenin içinde gerçekleşen milyonlarca olaydan sadece bir tanesinin, küçük bir ara aşamasıdır. Bu şuuru, bilgiyi, aklı, beceriyi, sorumluluk hissini ve işbirliği gerektiren davranışları şuursuz atomların göstermeleri kesinlikle mümkün değildir.

Ne var ki evrimciler, doğanın böylesine kusursuz bir sistemi, tesadüfen oluşturduğunu iddia edecek kadar mantığa, akla ve bilime karşı gelmektedirler. İnanılması imkansız şeylere inanan evrimciler doğanın mucizeler meydana getirdiğini, şuursuz atomları tesadüfen şuur ve akılla hareket ettirdiğini iddia ederler.

Ancak evrimciler yanılmaktadır. Tüm bu şuurlu ve planlı işlerin düzenleyicisi ve yöneticisi Allah'tır.

Kemik Hücrelerinin Üretim Planlama Yetenekleri

Kemiklerimiz ilk oluşmaya başladıklarında kıkırdak doku olarak ortaya çıkarlar. Zamanla bu dokunun iç kısmı sertleşmeye başlar. Daha sonra kıkırdak doku, kan damarlarıyla birlikte osteoblast ve osteoklast adlı özel kemik hücreleri tarafından sarılmaya başlar. Osteoklast hücrelerinin görevi sertleşmiş kıkırdak dokuda oyuklar açmaktır. Bunu salgıladıkları özel enzimler sayesinde yaparlar. Osteoklastların kemikte yaptığı yıkım sırasında osteoblast hücreleri de boş durmaz ve iskeleti oluşturmak üzere kemik yapı meydana getirmeye başlarlar.

Bu iki hücre grubunun ortaklaşa çalışması neticesinde kemikler büyüyerek iskeleti oluştururlar.

Çocukluk döneminde osteoblastların işi daha ağırdır, çünkü büyüme oldukça hızlı olduğundan kemik yapımı yıkımdan daha fazla olmalıdır. Ancak iskelet belli bir olgunluk düzeyine eriştikten sonra yapım ve yıkım süreçleri birbirlerini dengelemeye başlar.

Her insanda kemiklerde bulunan bu hücreler aynı görevleri görürler. Hepsi kemik yüzeyini nasıl inşa edeceklerini bilirler. Kafatasındaki kemiklerle uyluk kemiği arasındaki farklılıkları bilerek bu kemiklere nasıl şekil vereceklerini, ne zaman uzamalarının duracağını, incelik ve kalınlıklarının nasıl olacağını bilirler. Çocukluk döneminden de haberdardırlar. Bu dönemde daha fazla işleri olduğunu bilerek hareket ederler.

Bu işlemlerin sıralamasında hiçbir karışıklık yaşanmaz. Her hücre grubu tam gerektiği anda aktif hale geçer. Bu planlı oluşum sayesinde bütün kemikler görevlerini en iyi şekilde yerine getirebilecek bir yapıya ve şekle kavuşurlar.

Kemik hücreleri bu üretim ve planlama yeteneklerini nasıl kazanmışlardır? Şuursuz atomlardan oluşan bir hücre planlama yapamaz. Karar veremez. Vücuttaki dengelerden haberdar olamaz. İhtiyaçları hissedip önlem alamaz. Ancak insan bedenindeki trilyonlarca hücrenin her biri şuurlu bir insan gibi davranmakta, hatta

insandan daha yüksek bir akıl göstermektedir. Bu durum hücrelerin üstün bir güç tarafından yönetildiklerini ve yönlendirildiklerini gösterir. Hücrelere neler yapacaklarını ilham eden büyük bir kudret sahibi olan Allah'tır.

Yaratılmışlar Arasındaki Müthiş Uyum Darwinizm'i Yalanlıyor

Darwinizm'e göre herşey tesadüflerin ve kaosun ürünüdür. Oysa tüm evrende öyle kusursuz bir düzen, muhteşem bir uyum ve hassas bir denge vardır ki, Darwinistlerin "tesadüf" iddiaları yerle bir olmaktadır. Vücudunuzun, gözle dahi göremeyeceğiniz bir detayındaki uyum ve tasarım, size bu gerçeği gösterecektir: Kanımıza kırmızı rengini veren alyuvarlar, kan hücreleridir. Alyuvarlar yassı disklere benzerler ve son derece esnektirler. Bu özelliklerinin, insan hayatı için son derece büyük bir önemi vardır.

Alyuvarların bu esnekliği olmasaydı, vücudun pek çok noktasında takılıp kalırlardı. Çünkü alyuvarların çapı, içinde gezdikleri damarların çapından neredeyse iki misli daha fazladır. Ancak, esneklikleri sayesinde bu bir problem oluşturmaz ve damarların içinde rahatlıkla hareket ederler.

Eğer alyuvarlar bu esnekliğe sahip olmasalardı ne olurdu?

Şeker hastalığında, böyle bir sorun yaşanmaktadır. Şeker hastalarının kan hücreleri genellikle esnekliğini yitirir ve gözlerini oluşturan hassas dokular esnek olmayan kan hücreleri tarafından tıkanır. Bu tıkanmanın sonucu ise körlüktür.

Görüldüğü gibi, canlılarda var olan her yapı ve her sistem tesadüflere yer bırakmayacak kadar hassas, birbiriyle uyumlu ve dengelidir. Çünkü her birini, üstün bir güç ve ilim sahibi olan Allah yaratmıştır.

Kandaki Oksijen Avcısı Hemoglobinler

Vücudumuzdaki tüm hücrelere oksijen, kandaki alyuvar hücreleri tarafından taşınır. Oksijen molekülleri kanda serbest olarak dolaşırken alyuvarların oksijen moleküllerini yakalamaları gerekir. Bu yakalama işlemini yapan ise, alyuvarlardaki hemoglobin isimli proteindir.

Alyuvarlar, hemoglobini taşıyabilmek için özel olarak tasarlanmışlardır. Hemoglobin alyuvarın % 90'ını kaplar ve bu nedenle alyuvarın içinden diğer hücrelerde bulunan çekirdek, mitokondri gibi organeller çıkarılmıştır. Bu sayede hemoglobin yeteri kadar oksijen yakalayabilir.

Hemoglobin, oksijeni kesinlikle temas etmeden bir maşa ile tutar gibi tutar. Çünkü, oksijen atomları ile temas ettiği takdirde hemoglobin yanar ve bunun sonucunda oksijen diğer hücrelere iletilemez.

Ancak, normal şartlarda hemoglobinin, oksijeni hiç dokunmadan tutabileceği şekilde yaratılmış özel sistemi sayesinde böyle bir tehlike yaşanmaz.

Hemoglobinin oksijen yakalama mekanizması şöyledir: Hemoglobin dört farklı proteinin birleşmesinden meydana gelir ve bu dört proteinde demir atomu taşıyan özel bölümler vardır. Demir atomlarını taşıyan bölümler "heme grupları" olarak adlandırılır. İşte bu "heme grupları" hemoglobinde oksijeni tutmak için özel bir yeteneğe sahip olan özel maşalardır. "Heme grupları"nın oksijene temas etmeden bir maşa gibi oksijeni yakalayıp, ihtiyaç duyulan dokulara götürüp bırakması için molekülün içinde özel katlanmalar ve açılar mevcuttur. Bu özel bağlanma sırasında bu açılar belirli bir oranda değişir.

Görüldüğü gibi, vücudun gözle görülemeyecek kadar küçük parçalarının arasında dahi son derece kusursuz ve mükemmel bir uyum vardır. Böyle bir uyumun tesadüfen gerçekleşmesi kesinlikle imkansızdır. Alyuvarların içini boşaltarak hemoglobine yer açan, hemoglobinin yanmaması için oksijenleri yakalayabileceği yanmaz maşaları var eden, hemoglobini oksijen avcısı olacak şekilde programlayan, hemoglobinin oksijen moleküllerini tanımasını ve diğerlerinden ayırdetmesini sağlayan, yakaladığı oksijen moleküllerini nerelere teslim etmesi gerektiğini hemoglobine gösteren, tesadüfler değildir. Bunu iddia etmek, aklın ve mantığın dışına çıkmaktır. Tüm bunlar Allah'ın varlığının, yaratışının, sonsuz ilminin ve aklının birer göstergesidir.

Solunum Yollarında Hatasız Yön Tespiti Yapabilen Tüycükler

Nefes alırken aslında havayla birlikte birçok tozu da solumuş oluruz. Ancak vücut için zararlı olan birçok madde akciğerlere ulaşamadan belirli güvenlik kapılarında tutularak etkisiz hale getirilir.

Burundan bronşlara kadar bütün solunum yollarının yüzeyi mukus adlı bir tabakayla kaplıdır. Solunum yollarının yüzeyini nemlendirici özelliğe sahip olan bu madde, havayla birlikte solunan toz gibi küçük maddeleri tutarak, akciğere girmelerini engeller. Ancak bu yabancı maddelerin mukus tarafından tutulduktan sonra, solunum yollarında birikmemesi için dışarıya atılmaları gerekir. Bunun için de bir başka güvenlik mekanizması devreye girer.

Bu mekanizmada solunum yolları yüzeyini kaplayan silya adındaki sivri uçlu kamçılar görev alır. Solunum yollarının yüzeyindeki hücrelerin herbirinin üstünde 200 silya bulunur. Bunlar saniyede 10-20 vuruş yaparak yutağa doğru sürekli bir çarpma hareketinin oluşmasını sağlarlar. Bu bölgedeki silyaların hareket yönleri hep yutağa doğrudur. Bu şekilde içinde yabancı madde barındıran mukusun dakikada 1 cm hızla yutağa doğru ilerlemesini sağlarlar. Burundaki silyalar ise bulundukları bölgede mukusun bu kez aşağı doğru hareket ettirilmesi gerektiğini bilirler ve tam aksi yöne kamçı hareketi yaparlar. Böylece burundaki mukusta yer alan maddelerin yutağa gelmesini sağlarlar. Daha sonra içinde yabancı maddeler bulunan mukus ya yutularak sindirim sistemine gönderilir ya da öksürükle vücuttan dışarı atılır.

Bu örneklerden anlaşıldığı gibi silya isimli tüycükler, görmek için gözleri, düşünebilmek için beyinleri olmamasına rağmen kendilerine kıyasla kilometrelerce uzaktaki yutağın yerini tespit edebilmektedirler. Bunun yanısıra yabancı maddelerin akciğere gönderilmesinin bedene zarar vereceğini bilmekte ve bulundukları bölgede bunu engelleyecek şekilde, birbirleriyle tam bir uyum içinde, hep gereken yönde hareket etmektedirler.

Bilimadamlarının çeşitli deneylerle, farklı araçlar kullanarak, uzun yıllardır süren araştırmalarına rağmen çalışma mekanizmasını tam olarak keşfedemedikleri bu metrenin 2 milyonda biri boyundaki tüycükler, yeryüzünde ilk insan varolduğundan beri kusursuz bir mekanizmayla çalışmaktadırlar. Onlar kendilerini yaratan Alah'ın ilhamıyla hareket ettikleri için hiçbir tesadüf zincirinin oluşturamayacağı kadar mükemmel bir işleyişe sahiptirler.

Bu Yazıyı, Aşağıda Anlatılanların Şu Anda Vücudunuzda Gerçekleştiğini Unutmadan Okuyun

Hemoglobin molekülü hücrelere oksijen taşıma görevini üstlenmiş özel bir moleküldür. Hemoglobin akciğerdeki oksijeni alırken, karbondioksidi bırakır ve oradan kaslara geçer. Bu sırada kaslar da besinleri yakıp karbondioksit oluştururlar. Hemoglobin molekülü kaslara ulaştığında öncekinin tam tersi bir işlev görerek oksijeni bırakıp karbondioksidi alır.

Bilim adamları birbirinden farklı bu iki işlevi yapan hemoglobini "olağanüstü bir molekül" olarak nitelendirmektedirler. Bir evrimci olan Gordon Rattray Taylor, *The*

Great Evolution Mystery (Büyük Evrim Gizemi) adlı kitabında, hemoglobin molekülü hakkında şunları yazmıştır:

… Bu madde gerçekten olağanüstü bir moleküldür ki, bir anda oksijene karşı birleşme eğilimi gösterirken, birkaç saniye sonra bu eğilimini kaybeder. Bir anda tercihi karbondioksite bağlı olarak değişir. Bu da onu daha dikkate değer yapar. (*Gordon Rattray Taylor, The Great Evolution Mystery, Harper&Row Publishers, New York, s.108)*

Bu anlatılanlardan da anlaşıldığı gibi, hemoglobin molekülü adeta şuur sahibi bir varlık gibi gerektiği yerde ve gerektiği zamanda hareket ederek gereken seçimi yapabilmektedir. Ve hiçbir zaman oksijen ile karbondioksiti birbirine karıştırmamaktadır.

Mikroskoplarla görülebilecek kadar küçük bir molekülün düşünme, karar verme ve tercih yapma gibi özellikler gerektiren davranışlarda bulunması elbette ki düşündürücüdür.

Bu molekülün sergilediği olağanüstü şuur sayesinde, insan yaşamını rahatlıkla sürdürebilmektedir. İnsan vücudunda saatte ortalama 900 milyon alyuvar üretilir. Sadece bir alyuvar hücresinde ise yaklaşık 300 milyon hemoglobin molekülü bulunur. İnsan vücudunda bulunan hemoglobin moleküllerinin sayısı ve bu moleküllerin hepsinin istisnasız aynı yeteneklere sahip oldukları düşünüldüğünde konunun önemi daha net anlaşılmaktadır.

Böyle bir seçiciliğin tesadüfen ortaya çıkamayacağı, tesadüflerin insan vücudundaki milyarlarca hemoglobine bu özellikleri kazandıramayacağı akıl sahibi her insan için çok açık bir gerçektir. Hemoglobin molekülünü yaratan ve canlıların vücutlarına tüm özellikleriyle birlikte yerleştiren Allah'tır.

İnsan Vücuduna Hizmet Eden Lizozom Enzimleri

Vücudumuzda gün içerisinde bizim farkında olmadığımız birçok işlem gerçekleşir. Bunları görevini eksiksiz bir şekilde yerine getiren 100 trilyon hücremiz yapar. Bu hücrelerin içerisinde, görevlerini çok iyi bilen birçok yapı vardır. Kimi enerji, kimi protein üretir, kimi taşıma işlemi yapar, kimi de depo şeklinde kullanılır.

Hücrenin içindeki bu şuurlu yapılardan birisi de lizozomdur. Lizozomu hücrenin öğütme makinesi olarak tanımlayabiliriz. Bu organelden salgılanan enzimler sayesinde vücutta birçok "yıkma" işlemi gerçekleşir. Lizozom enzimleri artık işe yaramayan hücreleri yıkıp, parçalamaları veya bir yapının etrafını saran zarı öğüterek delmelerinin yanısıra, vücutta sürekli olarak büyümeye devam eden bazı hücreleri de parçalarlar. Lizozom enzimlerinin gerçekleştirdiği bu yıkım işlemi, vücut açısından son derece önemlidir.

Örneğin hamile kadınlarda bebeğin gelişimiyle birlikte rahmin büyümesi normale oranla büyük bir artış gösterir. Bu sağlıklı bir bebeğin doğabilmesi için gerekli olan bir aşamadır. Ancak bebek doğduktan sonra artık bu derece geniş bir rahme ihtiyaç kalmamaktadır. Bu durumda aşırı derecede genişlemiş olan bu organın tekrar eski haline döndürülmesi gerekmektedir. İşte bu işlemi gerçekleştiren lizozom enzimleridir. Doğum işlemi bittiğinde belirli hücrelerin lizozomları adeta bunu haber alır ve ne yapmaları gerektiğini çok iyi bilerek hemen gerekli enzimleri salgılamaya başlarlar. Bu enzimler de vücudun sağlığı için hamilelikten sonraki 10 gün içerisinde hızlı bir yıkımla rahmi 1/40 oranında küçültürler. Böylece rahim artık eski boyutlarına dönmeye başlar.

Lizozomlar ayrıca spermin baş kısmında da bulunurlar. Sperm, yumurtaya ulaştığında onu saran kılıfını delmek için bünyesinde taşıdığı lizozom enzimlerini kullanır. Parçalayıcı etkiye sahip bu enzimler, yumurtayı koruyan kılıfı delerek spermin yumurtayı döllemesini sağlarlar.

Bu örneklerde de açıkça görüldüğü gibi vücudumuzdaki her mekanizma birbirini tamamlayacak şekilde çalışır. Hamilelik sırasında rahmin büyümesini sağlayan sistemin yanısıra onu eski haline döndürecek sistem de vardır. Aynı şekilde sağlam bir kılıfla korunan yumurtayı delebilecek enzim de spermin içine özel olarak yerleştirilmiştir.

İşte Darwinistler bu birbiriyle içiçe geçmiş mükemmel sistemin bazı tesadüflerin sonucunda oluştuğunu ve kusursuz şekilde işlemeye devam ettiğini iddia edecek kadar akıl ve mantıktan uzaklaşmışlardır. Kendi içlerinde mükemmel bir işleyişe sahip olan bu mekanizmaların vücudun bütünündeki sistemlerle de uyumlu bir şekilde çalışması, Allah'ın yaratışındaki kusursuzluğu gözler önüne sermektedir.

Nefes Almanın Ne Kadar Büyük Bir Mucize Olduğunu Hiç Düşündünüz mü?

Doğduğunuz andan itibaren rahatlıkla nefes alıyor ve aldığınız bu nefes sayesinde hayatınıza devam edebiliyorsunuz. Birkaç dakika nefesinizin kesilmesi tüm vücut fonksiyonlarınızın durmasına ve hayatınızı yitirmenize neden olabilir. Peki hayatta kalmanızın akciğerlerinizdeki "sürfaktan" isimli maddeye bağlı olduğunu biliyor muydunuz?

Akciğerlerinizi oluşturan 300 milyondan fazla keseciğin (alveol) çevresi bu madde ile çevrilidir. Her nefes aldığınızda içi havayla dolan bu keseciklerin açılıp kapanması hiç de o kadar kolay değildir. Sürfaktan bu keseciklerin açılıp kapanmasına yardım eden bir maddedir…

Bu maddenin çok önemli özelliklerinden birisi, insanın dünyaya gelmesine tam bir ay kala üretilmeye başlamasıdır. İşte olayın mucizevi yönü de burada başlar. Anne rahmindeyken akciğerini kullanmayan bebek nasıl olup da dışarıda nefes alırken böyle bir zorlukla karşılaşacağını düşünüp, bu maddeyi üretmeye ihtiyaç duyabilir? Sürfaktanın, akciğerindeki keseciklerine yardımcı olabileceğini nereden bilebilir? Bu maddenin keseciklerin hareketine yardımcı olacağını hangi kimya bilgisiyle tahmin edebilir?

Bu maddenin yokluğu, bazı prematür bebeklerde olduğu gibi, bebeğin hayatını çok kısa bir zamanda kaybetmesine neden olacaktır. Ama çok nadir durumlar dışında böyle olmaz, ilk insandan bugüne kadar milyonlarca yıldır gelişimini tamamlamış olarak doğan her doğan bebek bu madde ile çevrelenmiş akciğerlerle doğmuş ve rahatlıkla nefes almaya başlamıştır.

Kuşkusuz bu mucizevi olay ne bebeğin, ne de annenin iradesiyle gerçekleşmektedir. Bu kusursuz sistemi yaratan ve tam gereken zamanda çalışmaya başlamasını sağlayan Allah'tır.

Hücreler Arası Haberleşme Ağı

Vücudumuzdaki 100 trilyon hücre birbiriyle tam bir uyum içinde çalışır. Bu uyumun sağlanması için birbirlerinin fonksiyonlarını yakından takip etmeleri gereklidir. Bu amaçla "hormon" denen mesaj iletici moleküller üretirler. Örneğin, TİROİD hormonu tüm hücrelerin metabolizma hızını kontrol eder. İNSÜLİN hormonu vücuttaki tüm hücrelere şekerin girmesini sağlar. ALDESTERON hormonu böbreğe etki ederek kandaki su ve tuz oranını dengede tutar. Alyuvarların yapımı için ERİTHROPOİETİN hormonunun uyarısı gerekir.

Daha yüzlerce hormon, hücreler arasında sürekli iletişim sağlar. Üstelik bu işlemler dünya üzerindeki milyarlarca insanın her birinin bedeninde aynı

mükemmellikle gerçekleştirilir. Hormonlar olmadan insan bedeninde düzen olamaz, kaos olur, başıbozukluk olur.

Peki ama bir hücre, bizim ölçülerimize göre kıyas yaptığımızda kendisinden binlerce kilometre uzakta olan bir başka hücrenin hangi işi yapması gerektiğini ve hangi hormonun bunu sağlayacağını nereden bilmektedir? Dahası, bu hormonu üretmek için gereken formülü, malzemeyi nereden bilmekte ve temin etmektedir?

Sadece bu gerçek dahi, vücutta herşeyin belirli bir plan dahilinde büyük bir ilimle yaratıldığını göstermektedir. Yeryüzünde yaşayan milyarlarca insanın her birinin vücudundaki 100 trilyon hücre arasındaki düzen, Allah'ın yaratışının ve tek İlah olduğunun bir delili ve hikmetidir.

Doğum Sancılarının ve Anne Sütünün Kaynağı: Beyinde Üretilen Bir Hormon

Hamilelik süresi tamamlandığında birdenbire başlayan doğum sancıları yeni bir hayatın başlangıcını müjdelerler. Oksitosin isimli bir hormon ise doğum sancılarını başlatan ve bu olayın ilk habercisi olan maddedir.

Beyinden salgılanan bu hormon etkisini başlıca iki yerde gösterir. Birincisi ana rahmini oluşturan kaslar, ikincisi ise göğüste oluşan anne sütünün salgılanmasını sağlayan kas yapısındaki hücrelerdir.

Doğum esnasında ana rahminin etkili olarak kasılması doğumun gerçekleşebilmesi için son derece önemlidir. İşte bu hormon, rahmi oluşturan kasların çok güçlü bir şekilde kasılmasını sağlar. Ancak bunu 9 ay 10 günlük süre dolduğunda yapar. Ne erken ne de daha geç... Çünkü her iki durum da bebeğin hayatını tehlikeye atabilecektir. Zaman geldiğinde beyne rahmin ağzındaki alıcılardan sinyaller gönderilir. Bu sinyalleri alan beyin ise çok uzaklarda ana rahmindeki alıcılara tam uygun olan oksitosini üretir ve tam hedefe ulaşacak şekilde gönderir.

Tüm bunların yanında, oksitosin hormonunun ayrı bir görevi daha vardır. Dünyaya gelmiş olan bebeğin beslenmesi için anne sütünün salgılanmasını da sağlar ve bebek bu süt ile beslenir.

Şimdi düşünelim.

Beynimizin küçük bir bölümündeki hücre, acaba ana rahmi için doğumu kolaylaştıracak olan hormonu üretmeye nasıl karar vermiştir?

Bu hormon, nasıl olup da tüm vücut içinde yolunu bulabilmekte, herhangi başka bir organa değil de sadece ihtiyaç duyulan yere gidebilmektedir?

Bebeğin hayatta kalabilmesi için 9 ay 10 gün ana rahminde olgunlaşması gerektiğini bilen ve dolayısı ile bu mekanizmayı tam zamanında harekete geçiren akıl kimin aklıdır?

Bebeğin beslenmesi için süte gereksinimi olduğunu düşünen ve bu sütü anne bedenine salgılattıran sistemi kuran oksitosin hormonunun kendisi midir?

Oksitosin hormonu, vücudumuzda bulunan binlerce hormondan sadece biridir. Bunun gibi her bir hormon, çok büyük bir organizasyon gerçekleştirir; hayati kararlar verir; bunları uygulamaya geçirir; hücrelerle haberleşir; vücudun ihtiyacı olan salgıyı oluşturur; bunun için uygun olan miktarı belirler; zamanlamasını, salgılama süresini ayarlar ve daha pek çok karmaşık işlemi kusursuzca yerine getirir.

Hayret verecek derecede mükemmel ve planlı olan bu düzenin tesadüfen veya kendi kendine işlemediği çok açıktır. Şuur içeren tüm bu organizasyonları ve hormonları en ince ayrıntısına kadar yaratan ve kontrol eden sonsuz akıl sahibi olan Allah'tır.

Eğer Hiç Susamasaydınız?

Vücudumuzdaki suyun miktarında gün içinde gerçekleşen en ufak değişimleri dahi algılayan sistemler vardır. Bunların başında, beynimizin bir bezelye tanesi büyüklüğünde olan hipotalamus denen bölümü gelir. Hipotalamusun hassas olduğu konulardan biri, kandaki su oranıdır. Kandaki su oranı azaldığında, kan basıncında çok küçük de olsa bir düşme gerçekleşir. Bunun üzerine kalpten kanın çıktığı ilk nokta olan aortta bulunan ve kan basıncındaki değişiklikleri algılamakla görevli olan basınç ölçerler (baroreseptörler) devreye girer. Kan basıncındaki değişiklikle uyarılan bu hassas algılayıcılar durumu hemen beynimizdeki hipotalamus bölgesine bildirirler. Hipotalamus ise buna önlem olarak hemen altında yer alan 1 cm büyüklüğündeki hipofiz adlı bezde, "ADH" ("Vazopressin") isimli bir hormonun üretilerek salgılanması emrini verir.

Bu hormon kan dolaşımı yolu ile uzun bir yolculuğa çıkar ve böbreklere ulaşır. Böbreklerde aynen bir kilidin bir anahtara uygunluğu gibi tam bu hormona uygun olan özel alıcılar vardır. Hormonlar bu alıcılara ulaştıkları anda böbreklere su tasarrufu düzenine geçilmesi mesajını iletir. Bu mesajı anlayan böbrek hücreleri derhal vücuttan su atılımını çok az bir düzeye indirirler.

Öte yandan yine aynı "vazopressin" hormonu beynimizde susama hissinin oluşmasına da neden olur. Biz ise, içimizdeki bu mükemmel sistemin işleyişinden hiç haberimiz olmadan, sadece bir bardak su içerek vücudumuzun su dengesini sağlamış oluruz.

Eğer hipofiz hormonu ve bu hormonun getirdiği "su tüketimini azaltın" emrini anlayıp uygulayan böbrek hücreleri olmasaydı, susuzluktan ölmemek için günde 15-20 litre su içmek zorunda kalırdık. Bu suyu sürekli olarak da dışarı atmamız gerekeceğinden, uyumamız veya bir yerde uzun süre oturmamız mümkün olmazdı.

Görüldüğü gibi vücudumuzdaki su oranını dengede tutan bu sistemin bütün parçaları beyin ile ortak bir çalışma içindedir. Aorttaki hücreler bir mesaj göndererek su eksikliğini hemen beyne bildirmektedirler. Beyin de bu mesajın ne anlama geldiğini hemen anlayıp bir haberci yola çıkarmakta ve bu haberci vücuttaki pek çok organ

içinden konuyla ilgili olana yani böbreklere giderek neler yapması gerektiğini anlatmaktadır.

Bu işlemler gün içinde defalarca, biz hiç fark etmeden gerçekleşir. Üstelik sadece bizim bedenimizde değil, çevremizde bulunan bütün insanların; daha önce yaşamış olan ve bundan sonra dünya üzerinde yaşayacak olan insanların da vücutlarında bu sistem vardır. Hepsi aynı hassas algılayıcılara sahiptirler. Hepsinin vücut hücreleri kan basıncı değişikliğinde nasıl davranmaları gerektiğini bilmektedir. Bütün insanların bu görevle görevlendirilmiş olan hücreleri kandaki basınç değişikliklerini ölçecek yapıya da sahiptirler.

Bu kadar kompleks ve kusursuz bir sistem nasıl ortaya çıkmış ve bütün nasıl aynı özelliklere sahip olmuştur?

Böyle bir mekanizmanın kör tesadüflerle ortaya çıkamayacağı akıl sahibi her insan için açık bir gerçektir. Sistemin parçalarının da kendi kendilerine bu özellikleri kazanmaları mümkün değildir. Bir insanın okuyup anlaması için dahi dikkat sarf etmesi ve düşünmesi gereken bu işlemleri hücrelerin kendi kendilerine keşfedemeyecekleri de çok açıktır. Kaldı ki vazopressin vücudumuzdaki yüzlerce hormondan tek bir tanesidir. Diğer hormonların her biri vücuttaki organlarla benzer bağlantılar içindedir. Ve hiçbir hormon mesajını yanlış bir organa götürmez. Ve her organ kendisine gelen hormonun taşıdığı mesajı doğru ve eksiksiz anlar. Böyle bir sistemin üstün bir akıl tarafından var edildiği ortadadır. Bu aklın sahibi herşeyi yaratmış olan Allah'tır.

Her insan, kendi bedenindeki bu yaratılış mucizeleri üzerinde düşünmek ve kendisini kusursuzca yaratmış olan Allah'a şükretmekle sorumludur.

Cinsiyet Ayrımı Yapabilen Moleküller: Hormonlar

İnsan vücudundaki hücreler ve hormonlar arasında büyük bir uyum vardır. Vücut hormonları tanır. Hormonların taşıdıkları mesajlarda neler var hemen anlar. Hormonlar da vücutta ne zaman nereye gideceklerini ve nasıl bir etki yapacaklarını çok iyi bilirler. Hem kadınlarda hem de erkeklerde aynı hormonlar salgılanmasına rağmen, her iki cinste, hormonların etkileri birbirinden tamamen farklıdır. Örneğin FSH adlı (folikül uyarıcı) hormon kadınlarda yumurtanın meydana gelmesini sağlayan hormondur. Erkeklerde ise aynı hormon sperm oluşumunu sağlamaktadır.

LH (luteinleştirici hormon) ise kadınlarda yumurtanın serbest hale gelmesini ve progesteron adlı başka bir hormonun salgılanmasını sağlayan hormondur. Progesteron rahmin bebek için hazırlanmasında kullanılır. Aynı hormon erkeklerde tamamen farklı bir görev üstlenmekte ve testesteron hormonunun salgılanması için hücreleri uyarmaktadır. Testesteron ise erkeksi özelliklerin ortaya çıkmasını ve sperm oluşumunu sağlar.

Benzer etkiye sahip hormonların farklı bedenlerde ancak aynı formüllerde üretilmeleri ve birbirinden tamamen farklı etkilere yol açmaları elbette ki düşündürücüdür.

Bir hormon erkek vücudunda salgılandığında bu hücrelerin bir erkeğe ait olduğunu anlamakta ve buna göre değişiklikler yapmaktadır. Örneğin bu hormon erkek vücudunda kaslanmaya neden olmakta, sesin daha kalın olmasını, sakal çıkmasını sağlamaktadır.

Yine aynı hormon kadın vücudunda da aynı formülle salgılanmakta ancak kadında erkeklerde yaptığı etkilerin neredeyse tam tersi etkilere yol açmaktadır. Kadınlara kadın sesi, erkeklere erkek sesi veren, vücudun gelişimini ona göre ayarlayan bir hormon, bunu ayırt edebiliyorsa kadın ve erkek vücudunun anatomisinden, kimyasından haberdar demektir. Bu da hormonun bir akla sahip olması, hatta bu konuda eğitim almış olması demektir.

Buhormonlar nasıl olup da kimya bilgisine sahip olmaktadır? Ya da bu hormonları üreten hücreler sadece insan bedenindeki kimyayı çözmekle kalmayıp ellerindeki bilgilere göre birer kimyager gibi hem kendilerinde üretim yapmakta, hem de başka hücreleri üretim yapmaya nasıl yöneltmektedirler? Bütün bunları yapacak akla hücreler nasıl sahip olmuşlardır?

Bu aklın hücrelere, bu hücreleri oluşturan atomlara ait olmayacağı çok açıktır. Erkek ve kadına özgü olacak şekilde ayarlanmış bu düzenlemeler üstün bir yaratılışın, bir planın varlığını bize göstermektedir. Allah üstün kudret sahibi Yaratıcımızdır.

Hücrelerdeki Bilinçli Hareketleri Yaptıran Güç, Kendi Varlığından Habersiz Bir Hormon Olabilir mi?

İnsan vücudundaki 100 trilyon hücre tiroid hormonları sayesinde kusursuzca görevini yerine getirir.

Vücutta ne kadar çok tiroid hormonu varsa hücreler o kadar hızlı çalışırlar. Eğer vücutta yeterli miktarda tiroid hormonu salgılanmazsa hücrelerin çalışmaları gittikçe yavaşlar ve neredeyse durur. Bu sebeple tiroid hormonu kanda devamlı belirli bir miktarda bulunmalıdır.

Tiroid bezinin, diğer hücreleri etkilemeyi kendine görev edinmesi, bunun için kendi kendine karar alması imkansızdır. Çünkü diğer hücrelerin varlığından habersizdir. Yaptığı tek şey, kendi hücrelerinin DNA'larında yer alan emirleri en ince ayrıntısına kadar yerine getirmektir.

Tiroid bezine bu yazılı emirleri veren ve bunları yerine getirten güç, herşeyi bilen ve en ince ayrıntısına kadar yaratan Allah'tır. Buradaki plan ve işleyişteki şuur, tiroid bezi adını taşıyan ve kendi varlığından habersiz olan şuursuz bir et parçasına değil, Allah'a aittir.

Bunu inkar eden evrimciler ise,

- tiroid bezinin tüm hücreleri harekete geçirmek ihtiyacını kendi kendine hissettiğini,
- bu yüzden tüm hücreleri etkileyecek hormonu kendi başına tasarladığını,
- bu hormonu kusursuz olarak kendiliğinden ürettiğini
- ve düzenli olarak sabit miktarlarda kana bırakmanın doğru olacağına yine tiroid bezinin kendi başına karar verdiğini savunmaktadırlar.

Elbette, bu yalnızca onların zannıdır. İnsan bedenindeki bir salgı bezinin tüm bu işlemleri akledebilmesi ve gerçekleştirebilmesi asla mümkün değildir. Herşeyi birbiriyle uyum içinde, birbirinin işlevine muhtaç olarak yaratan, herşeyin bilgisi Kendi Katında olan Allah'tır.

Hiçbir Formül Kendi Kendine, Tesadüfen Ortaya Çıkamaz

İnsülin, insan yaşamı için vazgeçilmez olan hormonlardan bir tanesidir. Bu hormonun salgılanmaması durumunda kanda yükselen şeker oranı dengelenemez. Bu durum, kişinin şeker komasına girmesine neden olur. Vücut için bu kadar önemli olan insülin, 51 aminoasitin belli bir düzen içinde birleşmesinden oluşan bir proteindir. Aşağıda insülini oluşturan aminoasitlerin isimlerinin yuvarlaklar içine yazılarak sıralanmasıyla ortaya çıkan şekil görülmektedir. İşte bu şekilde görülen aminoasit sıralamasındaki en ufak bir farklılık bile insülinin görevini yapamamasına neden olur.

Kağıt üzerinde yazılmış bir formül gören her insan bu formülün kendi kendine ortaya çıkamayacağını, bunun bir insan tarafından kağıda yazılmış olduğunu bilir. İnsülin hormonu da sabit bir formüle sahiptir. Ayrıca şu ana kadar yaşamış insanların tamamında bu sabit formüldeki insülin salgılanmaktadır. Bu durum insülinin zaman içinde, tesadüfen ortaya çıkamayacağını göstermek için yeterlidir. Hiçbir şuursuz tesadüf trilyonlarca insanda aynı formülde bir hormonun oluşmasını sağlayamaz. Böyle bir iddia hem akla, hem mantığa hem de bilime aykırıdır. İnsülini bu formülde yaratan, ne gibi özelliklere sahip olacağını belirleyen, insanın ilk ortaya çıkışı ile birlikte insülini var eden Allah'tır.

Böbrekleriniz Tıbbi Bilgilere Sahip Olabilir mi?

Böbreklerinize pompalanan kandaki alyuvar miktarı böbrekler tarafından sürekli olarak ölçülür. Hassas algılayıcılar ile tespit edilen veriler hemen değerlendirilmeye alınarak gerekenler yapılır.

Böbrekten süzülen kan miktarında bir azalmanın tespit edilmesi durumunda böbreklerdeki özel hücrelerden "eritropoietin" adlı bir hormon salgılanır. Bu hormon kan üretimini artırmaya yarar. Hormon, etkisini böbrek dışında bir yerde kemik iliği üzerinde gösterecektir. Kemik iliğinde bulunan ana kan yapıcı hücreler bu hormonun kendilerine gelerek, alyuvar sayısının azaldığını bildirmesi üzerine alyuvar yapımını hızlandırarak kan dolaşımına daha fazla alyuvar bırakılmasını sağlarlar. Bu sayede alyuvar dengesi ayarlanmış olur.

Görüldüğü gibi böbrek hücreleri tespit yapmakta, verileri değerlendirmekte ve gerekeni uygulamaya sokacak şekilde insiyatif kullanmaktadır. Mesaj iletmekle görevli hormon ise vücut içinde yolunu kaybetmeden ilerlemekte, kemik iliğine hiçbir bozulmaya uğramadan ulaşabilmektedir. Kemik iliğindeki hücreler de böbreklerden gelen bir hormon ile gönderilmiş olan mesajı nasıl çözeceklerini bilmekte ve bu mesaja göre harekete geçmektedirler.

Üstelik bu işlemlerin tümü, milyarlarca insanın her birinde aynı şekilde gerçekleşmekte, bu uyum bütün insanlarda aynı şekilde sürmektedir.

Bütün bu işlemlerde hücreler çok açık bir akıl gösterisinde bulunmakta ve kusursuz bir organizasyonun disiplinli ve itaatli parçaları şeklinde davranmaktadırlar. Bu durumda bu aklın ve uyumun kaynağının ne olduğu sorusunun cevaplanması gerekmektedir. Hücrelerin böyle bir akla kendi kendilerine ya da tesadüfen sahip olduklarının iddia edilmesi mümkün değildir. Hücrelere bu aklı ve nasıl davranmaları gerektiğini ilham eden herşeyi kontrolü altında tutan Allah'tır.

Allah'tan başka bir güç yoktur.

Darwinizm'i Yalanlayan Hormonlar

Siz hiç farkında olmadığınız halde, vücudunuzda her an binlerce emir gider gelir ve yaşamınızı en uygun ve en kolay hale getirir.

Örneğin, heyecanlandığınızda veya korktuğunuzda, sinir hücreleriniz derhal sinyal sistemini uyarır ve büyük bir hızla ve yolunu şaşmadan hedefe ulaşarak böbrek üstü bezlerinizi hareketlendirir. Mesajı alan böbrek üstü bezleri adrenalin hormonu salgılar. Adrenalin hormonu ise kana karışarak, neredeyse bütün vücudu alarma geçirir. Sindirim organlarının hareketlerini engeller ve sindirme sürecini durdurur. Böylece sindirime katılmayan önemli miktarda kan, kasları beslemek üzere boşta kalmış olur. Aynı zamanda kalbin ritmi hızlanır, kan basıncı artar. Akciğerlerin bronşları genişleyip, oksijen girişini ve kanın oksijenle beslenmesini hızlandırır. Kandaki şeker miktarı artar. Bu da kaslara fazladan enerji sağlar. Nihayet gözbebekleri genişler ve gözlerin ışık uyarımlarına karşı duyarlılığı artar. Bütün bu etkiler biraraya geldiğinde ise, bir insan ister kaçma, ister savunma, isterse de saldırma durumuna geçmek üzere olsun, her durumda büyük bir performans göstermeye hazır duruma gelir.

Sinir hücreleri, cansız ve bilinçsiz atomlardan oluşan yapılardır. Ancak bu atomlar, vücudun ihtiyaç duyduğu durumları hemen anlayarak, vücudun ilgili yerine derhal mesaj gönderirler. Mesajı alan yer de aynı şekilde cansız atomların birleşmesinden meydana gelmiştir. Buna rağmen kendisine gelen mesajı hemen anlar ve harekete geçerek gerekli hormonu üretir. Bu hormon ise, son derece şuurlu bir şekilde ve üretiliş amacını gayet iyi bilerek tüm vücudu dolaşır ve ilgili organları alarma geçirir.

Bu kadar şuurlu, planlı, organize ve amaca yönelik bir sistemin tesadüfen oluştuğunu düşünmek akla, mantığa ve sağduyuya yüz çevirmektir. Darwinistler, tüm bu sistemlerin ve organların tesadüfen oluştuğunu iddia ederek, çocukların dahi gülecekleri bir duruma düşmektedirler.

Yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge Darwinizm'in içinde bulunduğu bu durumu şöyle itiraf eder:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. *(Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s; 43)*

Bu kusursuz sistemleri üstün bir Yaratıcı olan Allah'ın yarattığı açık ve kesin bir gerçektir.

Akciğerin Kendine Has Bir Acil Savunma Birimine Sahip Olduğunu Biliyor Muydunuz?

Akciğer, kendi acil savunma birimine sahiptir. Bazı akciğer hücreleri bakteri ve mikropların üzerine doğal bir mikrop öldürücü bileşim püskürterek bunları etkisiz hale getirirler. Böylelikle solunum yoluyla vücuda giren ve akciğere gelene kadar canlı kalmayı başarabilen mikrop ve bakteriler, burada imha edilirler.

Akciğer hücrelerinin kendilerine zarar verecek maddeleri tanımaları, onları etkisiz hale getirecek bileşimi bilmeleri ve ayrıca üretebilmeleri elbette ki mümkün değildir. Hücreler düşünme, bilme, karar alma, plan yapma gibi bilince ait özelliklerden yoksundurlar. Tüm bunlar, gökleri ve yeri bir düzen içinde yaratan, bir uyum ve ölçü tespit eden Allah'ın eseridir. Allah, tek bir hücreye dahi insana hayranlık verecek derecede şuurlu işler yaptırarak, sonsuz ilminin ve aklının delillerini göstermektedir..

Enzimler Olmasaydı Bu Yazıyı Okumanız 40 Bin Sene Sürerdi!

Enzimler, yaşamı mümkün kılan ve yaşamla ilgili kimyasal değişimlerin "gerektiğinde" hızlanmasını sağlayan protein molekülleridir.

Bir enzim bir reaksiyonu 1010 yani 10 milyar defa hızlandırabilir. Böylesine bir hızlandırma olmasaydı, 5 saniyelik bir süreç, örneğin bir cümlenin okunması, 1500 yıl sürerdi. Bu süre içinde diğer birçok istenmeyen kimyasal tepkime de olacağından yaşam sadece yavaşlamakla kalmayacak, olanaksız hale gelecekti.

Enzimlerin bir diğer önemli özelliği de seçici olmalarıdır. Enzimler vücudun istediği reaksiyonu hızlandırırken istenmeyenleri hızlandırmazlar. Peki neyin istenip neyin istenmediğini nasıl anlarlar? Bunun için vücutta meydana gelen tüm reaksiyonları ve fonksiyonları bilmeleri, neyin ne zaman ve ne kadar gerektiğinden haberdar olmaları gerekir.

Ayrıca, her enzim sadece belli moleküllerin girdiği kimyasal reaksiyonları hızlandırabilir. Enzim, kendisi için özel ayrılmış olan molekülün ancak belli bir bölgesine bağlanabilir. Bunun için enzimin şekil olarak, molekülün bu bölgesine bir anahtarın kilide uyum sağlaması gibi uyumlu olması şarttır. Yani enzim hem doğru molekülü tanımalı, hem de molekülün doğru yerini bilip oraya bağlanmalıdır.

Karbon, hidrojen, oksijen gibi şuursuz, cansız atomlardan oluşan, bir beyne, göze, akla ve şuura sahip olmayan enzimler, reaksiyon hızlandırma sorumluluğunu neden üzerlerine almışlardır, doğru molekülleri ve moleküllerin doğru yerlerini nasıl tespit edebilmektedirler? Tesadüfler ve şuursuz atomlar, enzimlerin yaşam için gerekli olduğuna nasıl karar verebilmişlerdir?

Tesadüfleri ve şuursuz atomları ilah kabul eden evrim teorisi bu soruların cevabını veremez. Bu soruların cevabı, enzimleri yaşam için üstün bir güç ve Yaratıcı olan Allah'ın yarattığı gerçeğidir.

Daha Önce Hiç Karşılaşmadıkları Mikroplara Karşı Önlem Alabilen Antikorlar

İnsan vücuduna her gün çok sayıda mikrop girer. Savunma sistemi bunları hemen etkisiz hale getirmeye çalışır. Ancak engellenemeyen bazı mikroplar ve yabancı maddeler dolaşım sistemine girerek tehlike oluşturabilir. Bu tür mikroplara "antijen" adı verilir. Savunma sistemi hücreleri antijenlere karşı "antikor" adı verilen maddeler üreterek onları yok etmeye ya da çoğalmalarını önlemeye çalışırlar.

Antikorların sahip oldukları en önemli özellik doğada var olan yüzbinlerce birbirinden farklı mikrobu tanıyıp, kendilerini onları yok etmeye yönelik olarak hazırlayabilmeleridir. Fakat asıl ilginç olan laboratuvarda oluşturularak insan vücuduna yerleştirilen yapay antijenleri bile tanıyan antikorların bulunmasıdır.

Bir hücre nasıl olur da yüzbinlerce farklı yabancı hücreyi tanıyabilir? Üstelik bunun yanısıra, yapay olarak üretilen bir maddenin de bilgisine sahip olabilir? Antikorun, vücuttaki antijenleri bir şekilde tanıdığını kabul etsek dahi, daha önce hiçbir şekilde karşılaşmadığı bir antijeni tanıyabilmesi çok şaşırtıcıdır. Dahası, antikorlar vücuda yeni giren bu yabancıyı hemen teşhis ettikleri gibi, yabancıya karşı kullanılacak etkili silahları da anında tespit edip üretebilirler. Vücudun içindeki bir mekanizmanın dış dünya hakkında bu denli şaşırtıcı bilgiye sahip olması elbette ki tesadüflerle açıklanamaz. Bu durum, evrimcileri büyük bir çıkmaza sokmaktadır. Antikorların vücuttaki her türlü yabancı maddeyi teşhis edebilme özelliğini kendi teorilerine göre açıklayamayan evrimciler son derece mantık ve bilim dışı izahlarla konuyu geçiştirmeye çalışırlar. Bir antikorun yapay bir antijeni tanıma konusuyla ilgili olarak evrimci bilim adamlarından Ali Demirsoy'un sözleri bu konuda bir örnektir:

Fakat yirminci yüzyılda yapay olarak sentezlenen bir kimyasal maddeye karşı antikor yapma düzeneğini çok daha önceden geliştiren bir hücre kahin demektir. *(Prof. Dr. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Meteksan Yayınları, Ankara, 1995, s. 420)*

Prof. Demirsoy'un ifadesinde de görüldüğü gibi evrimciler canlılardaki mükemmelliği kabul etmekte, ancak sebebini ilginç yollarla açıklamaya çalışmaktadırlar. "Bu bir evrim mucizesidir" veya "bu hücre adeta bir kahin gibidir" gibi evrimin tılsımlı sözleriyle halkı "hipnotize" etmek için uğraşırlar. Oysa burada olağanüstü bir durum vardır. "Kahin" sıfatı bazı bilgilere önceden sahip olduğu düşünülen kişi için kullanılır. Bir hücrenin bilgi sahibi olması, üstelik de bulunduğu ortamdan tamamen uzaktaki varlıklar hakkında bilgi sahibi olması olağanüstü bir özelliktir. Cansız atomların birleşmesinden meydana gelmiş bir hücrenin tesadüfen güçlü sezilere veya ileri derecede bilgi ve kültüre kendi kendine sahip olması elbette ki beklenemez. Bunu iddia etmek, aklın ve mantığın sınırlarının dışına çıkmaktır. Şu açık bir gerçektir ki, antikorların bu yetenekleri, en ince ayrıntısına kadar üstün bir ilmin sahibi olan Allah tarafından onlara verilmiştir.

Savunma Hücreleri Bilgi Yüklü Bir Hafızayla Yaratılmışlardır

Vücudunuzdaki mikrobik saldırıların sinyallerini anında haber alıp, savunma alarmı veren hücrelerinizin varlığından ne kadar haberdarsınız?

Vücutta herhangi bir enfeksiyon hali olduğunda örneğin açık bir yaranızın üstü mikrop kaptığında savunma hücreleri hemen alarma geçerler. Makrofaj adlı bu savunma hücrelerinin, mikropların saldırısına karşılık verebilmek için mümkün olan en kısa zamanda enfeksiyon bölgesinin yerini tespit edip, oraya doğru yönelmeleri gerekmektedir. Bu yer tespit işleminde makrofajlar, bazı değişiklikleri fark ederler. Örneğin, o bölgede bakteriyel atıkların oluştuğunu, enfeksiyonlu dokunun oluşturduğu tahrip edici maddelerin ortaya çıktığını ve yine bu bölgede kanın pıhtılaşmasıyla birlikte oluşan maddeleri tespit ederler. Eğer makrofajlar enfeksiyonlu dokunun sebep olduğu değişiklikleri fark edemeselerdi, vücudun hergün karşı karşıya kaldığı sayısız tehlikeye karşı koymamız imkansız olurdu.

Ancak burada ilginç bir durum vardır. Makrofajların çoğu böyle bir saldırı ile ilk kez karşılaşmaktadır. O halde bu mikroskobik canlılar teşhis ettikleri bulguların bir tehlike sinyali olduğunu nasıl öğrenmişlerdir? Bu konuda bir eğitimden mi geçirilmişlerdir?

Elbette makrofaj dediğimiz mikroskobik hücrelerin "eğitim" gördüğünü iddia etmek mümkün değildir. Ama tüm bu bilgiler ilk dünyaya geldikleri andan itibaren makrofajların hafızasındadır. Ve onlara bu hafızayı veren, düşman karşısında içinde bulundukları bedeni nasıl koruyacaklarını ilham eden üstün bir güç vardır. Savunma hücrelerine vücudun dışından gelen bir saldırının etkilerini tanıtıp, onları bu bilgiyle yaratan alemlerin Rabbi olan Allah'tır.

Görüp de Düşünmediklerinizde Sayısız İlim ve Mucize Saklıdır

Herkes, bıçak parmağını kestiğinde kanının kısa sürede pıhtılaşarak, kanamasının duracağını bilir. Peki bu kadar kısa sürede pıhtılaşma nasıl gerçekleşir, vücudumuzda neler meydana gelir?

Pıhtılaşma olayı, aynı, otoyolda meydana gelen bir kazaya acil çağrılarla yetişen devriye ve ambulansların ilk yardımlarını anımsatan bir olaydır.

Vücudun herhangi bir bölgesinde bir kanama olduğunda ilk yardım trombosit adı verilen kan plakçıklarından gelir. Trombositler kanın içinde dağınık olarak dolaşırlar, bu nedenle kanama vücudun neresinde olursa olsun mutlaka o bölgeye yakın, devriye gezen bir trombosit vardır.

"Von Willebrand" isminde bir protein ise, kaza yerini işaret ederek yardım isteyen bir trafik polisi gibi, trombositleri gördüğünde önlerini keser ve olay yerinde kalmalarını sağlar.

Olay yerine gelen ilk trombosit, aynı telsizle yardım ister gibi, bir madde salgılayarak, diğerlerini de olay yerine çağırır.

Bu arada, vücutta yer alan 20 enzim biraraya gelerek yaranın üzerinde trombin adında bir protein üretmeye başlar. Trombin sadece açık yaranın olduğu yerde üretilir. Bu, olay yerinde bulunan ilk yardım ekibinin, hasta için gereken ilacı olay yerinde imal etmesi gibi bir olaydır. Üstelik bu üretim tam ihtiyaç kadar olmalıdır. Ayrıca bu proteinin üretimi tam zamanında başlamalı ve tam zamanında durdurulmalıdır. Başlama ve durdurma emrini bu proteini üreten enzimler kendi aralarında verirler.

Yeterli miktarda trombin proteini üretildikten sonra fibrinojen adında iplikçikler oluşturulur. Bu iplikçiklerin çok önemli bir görevi vardır: kanın üzerinde bir ağ oluştururlar ve gelen trombositler bu ağa takılarak birikir. Bu birikim yoğunlaştığında ise kanın dışarı akışı durur. Yara tamamen iyileştiğinde ise kan pıhtısı yine benzer işlemlerle çözülür.

Burada bahsedilen enzimler, proteinler, cansız, şuursuz, kör atomların farklı şekillerde dizilmelerinden oluşmuş yapılardır. Bunların her biri, yaralanma olayının en başından itibaren bir görev üstlenerek, en acil şekilde akan kanı durdurmak için "organize olurlar". Ortak bir çalışma ile ilaç üretir gibi gerekli proteinleri "üretirler", yardım için diğerlerine "haber gönderirler". Diğerleri ise haberin mahiyetini "anlayıp" derhal olay yerine "gelir" ve her biri görevlerini eksiksizce yerine getirirler.

Unutulmamalıdır ki, burada "organize olurlar", "üretirler", "haber gönderirler", "anlarlar" vs. diye bahsettiğimiz varlıklar yalnızca şuursuz atomların birleşmesiyle meydana gelen enzimlerdir. Bu atom yığınlarının böylesine bir şuur göstermesi ise kuşkusuz çok büyük bir mucizedir.

Böyle bir sistemin, canlı varlıkların vücudunda tesadüfen oluşması kesinlikle imkansızdır. Her detayı ayrı bir plan ve hesap ürünü olan bu sistem, Allah'ın sonsuz ilminin, aklının ve gücünün bir göstergesidir. Bu sistemin tesadüfen oluştuğunu iddia etmek ise, Darwinistlerin mantık çöküntüsünü sergilemesi açısından son derece ibret verici bir olaydır.

Küçük Bir Molekülün Özellikleri Dahi, Evrim Teorisini Çürütmeye Yeterlidir

Trombin, fibrinojeni fibrine çevirerek kanı pıhtılaştıran bir proteindir. Ancak, bu protein sürekli kanın içinde dolaşmasına rağmen, her zaman kanı pıhtılaştırarak akışını durdurmaz. Sadece damarlardan birinde kanama olduğunda pıhtılaşma gerektiğini anlar ve kanı pıhtılaştırır. Eğer trombin her zaman kanı pıhtılaştırıyor olsaydı, kandaki

trombin proteinleri nedeniyle damarlardaki tüm kan pıhtılaşır ve canlı yaşayamazdı. Peki, trombin pıhtılaştırma özelliğini sadece gerekli olduğu durumlarda nasıl aniden kazanabilmektedir?

Trombin, genelde kanda aktif olmayan protrombin halinde mevcuttur. Aktif olmadığı için pıhtılaşma görevini yerine getiremez, böylece canlı, kontrolsüz bir pıhtılaşmanın ölümcül etkilerinden korunmuş olur.

Bir yaralanma, yani kanama olduğunda protrombini aktif hale getirerek, trombine dönüştüren nedir?

Stuart faktörü denilen bir protein de protrombine etki eder ve onu pıhtılaştırmayı gerçekleştiren trombine dönüştürür. Ancak Stuart faktörü de kanda aktif durumda bulunmamaktadır ve harekete geçmesi için aktifleştirilmesi gerekmektedir.

Bu noktada adeta bir yumurta-tavuk senaryosuyla karşı karşıya kalırız. Akselerin adında başka bir protein Stuart faktörünün harekete geçmesi için gereklidir. Akselerin sayesinde Stuart faktörü aktif hale gelir ve aktif Stuart faktörü –protrombini trombine dönüştürür; böylece canlının kanaması durdurulur. Ancak şuna dikkat edin: Aslında akselerin de başlangıçta aktif olmayan proakselerin durumundadır. Peki onu ne aktifleştirir? Trombin!

Fakat trombin hatırlayacağınız gibi bu zincirleme olayda, proakselerinin durduğu yerden daha aşağıdadır. Bu durumda akselerin üretiminde rol oynayan trombin, torunun anneannenin doğumundan önce var olmasına benzer. Ne var ki, Stuart faktörünün protrombini çok yavaş bir hızda etkilemesi nedeniyle, kanda her zaman bir miktar trombin bulunmaktadır. Dolayısıyla bu az miktardaki trombin önce akselerini aktifleştirir ve daha sonra pıhtılaşma için gereken proteinlerin herbiri domino taşları gibi sıradan harekete geçer ve kan pıhtılaşır.

Buraya kadar anlatılanlar pıhtılaşma ile ilgili son derece yüzeysel bilgilerdir. Onlarca parçanın birbirine bağımlı olarak işlev gördüğü ve bir tanesinin bile bir kez dahi görevini aksatmadığı böylesine bir sistemin tesadüfler sonucunda oluştuğunu öne sürmek, kuşkusuz bir insanın hayatı boyunca karşılaşabileceği en mantıksız, en akıl dışı iddiadır.

Ancak evrimciler canlıların, pıhtılaşma da dahil tüm sistemleriyle birlikte aşama aşama evrimleştiklerini iddia ederler. Oysa, pıhtılaşma olayında da görüldüğü gibi, tüm proteinler ve enzimler, pıhtılaşmanın gerçekleşebilmesi için birbirine bağımlıdır ve biri olmadan diğerleri hiçbir işe yaramamakta, hatta canlının ölümüne neden olmaktadır. Dolayısıyla, canlının, yarım çalışan bir pıhtılaşma sistemiyle, diğer parçaların tamamlanmasını beklemek gibi bir şansı ve vakti olmayacak ve hemen yok olacaktır. Sonuç olarak, bu tek örnekten de açıkça görülmektedir ki, canlıların evrimleşerek türediklerini iddia etmek akıl, bilim ve mantık dışıdır. Üstelik canlı bedenleri bunun gibi yüzlerce birbirine bağlı sistem sayesinde varlığını sürdürür.

Tüm bu sistemlerin Yaratıcısı, Allah'tır.

Hayatınızın Pamuk İpliğine Bağlı Olduğunu Biliyor Musunuz?

Tek bir enzimin eksikliği ile insan nesli yok olabilir. Bunu görmek için sadece bir örnek dahi yeterlidir…

Sinir hücreleri vücudumuzu bir ağ gibi sarar. Bu sinir ağı üzerinde sürekli bir bilgi akışı gerçekleşir. Sinirler boyunca ilerleyen elektrik sinyalleri, beyin ve organlar arasında her an sayısız emir ve uyarı taşırlar.

Ancak sinir hücreleri vücudun bir ucundan diğer ucuna uzanan tek parça kablolar şeklinde değildir. Ucuca eklenmişlerdir, ama aralarında boşluklar vardır. Birbirlerine değmezler bile.

Peki elektrik akımı bir sinirden ötekine nasıl geçmektedir?

İşte bu noktada çok karmaşık bir kimyasal sistem devreye girer. Sinir hücreleri arasında özel bir sıvı vardır ve bu sıvıda çok özelleşmiş bazı kimyasal enzimler yer alır. Bu enzimlerin "elektron taşıma" gibi olağanüstü bir özellikleri vardır. Elektrik sinyali bir sinirin ucuna ulaştığında, elektronlar bu enzimlere yüklenir. Enzimler de sinirler arası sıvıda yüzerek taşıdıkları elektronları diğer sinire aktarırlar. Elektrik akımı böylece bir sonraki sinir hücresine geçerek akmaya devam eder. Bu işlem saniyenin çok küçük birimlerinde gerçekleşir ve elektrik akımı en ufak bir kesintiye uğramaz. Görüldüğü gibi insan vücudu her parçasıyla tamam olsa, tek bir enzimin eksikliği bile insan diye bir canlının var olmaması için veya o canlının fonksiyonlarını yerine getirememesi için yeterlidir. Aynı durum diğer binlerce enzimden herhangi birinin eksikliği için de geçerlidir. Sonuçta bir canlının, evrimin iddia ettiği gibi milyonlarca sene kör tesadüflerle tamamlanmayı bekleyebilecek bir lüksü yoktur.

Ortada tek bir gerçek vardır, insan dahil tüm canlılar, şu anki kusursuz ve eksiksiz yapılarıyla bir kerede var olmuş, yani Allah tarafından kusursuzca yaratılmışlardır.

Dünyanın En Kompleks Şebekesi Beynimizde

İnsan beyni birçok işi aynı anda yürütebilecek bir sisteme sahiptir. Örneğin bir kişi, beynindeki kusursuz yapı sayesinde bir yandan arabasını kullanırken, bir yandan teybinin ayarlarını yapabilir, o sırada direksiyonu da rahatlıkla idare edebilir. Birçok işi aynı anda yapmasına rağmen önündeki arabalara ya da yayalara çarpmaz. Aynı anda ayaklarıyla gaz pedalını idare edebilir. Radyo dinlerken söylenenleri de tam olarak anlayabilir. Konuşmasına kaldığı yerden devam edebilir. Kısacası bir insan, beynindeki olağanüstü kapasite sayesinde aynı anda pek çok işi yapabilir. Bu uyumu sağlayan ise beyindeki sinir hücrelerinin birbirleri ile olan bağlantılarıdır.

Beyindeki kusursuz sistemi oluşturan en önemli unsurlardan biri, sayıları 10 milyar civarında olan sinir hücreleridir ve bu hücreler arasındaki iletişimi sağlayan 100 trilyon bağlantıdır. 100 trilyon çok büyük bir sayıdır. Bu sayının büyüklüğünü biyokimya profesörü Michael Denton şöyle ifade eder:

"100 trilyon elbette algılarımızın üzerinde bir sayıdır. Amerika'nın yarı büyüklüğünde bir arazi düşünün. Eğer bu bölgenin tamamının ağaçlarla kaplı olduğununu ve her ağacın 10 bin tane yaprağı olduğunu kabul edersek, işte tüm bu bölgedeki yaprak sayısı, beynimizdeki bağlantıların sayısına yakın olacaktır."

Beynimizdeki olağanüstü durum bağlantıların sayısıyla da bitmez. Çünkü bu 100 trilyon bağlantının tamamı olması gereken yerdedir. Eğer bu bağlantılardan herhangi biri yanlış bir yerde olsaydı veya bu ağda bir eksiklik olsaydı sonuçları çok ağır olurdu. Ancak böyle bir şey olmaz ve istisnai hastalıklar dışında tüm insanlar, kendilerine doğal gelen ama aslında ardında trilyonlarca mucizevi işlemin hiç durmadan gerçekleştiği bir yaşantıyı sürdürürler.

Darwinistler ise, bu 100 trilyon bağlantının tesadüfler sonucunda oluştuğunu ileri sürerler. Yani onların bu iddialarına göre, insan vücudunu oluşturan 100 trilyon hücreden 10 milyar tanesi nasıl olduysa sinir hücreleri olmaya karar vererek şekil ve özelliklerini değiştirmişlerdir. Gösterdikleri mucizeler bununla da kalmamış, aralarında 100 trilyon bağlantı kullanarak birbirlerine kusursuz bir şekilde bağlanmışlardır. Ve bu 100 trilyon bağlantıdan bir tanesinin dahi çekildiği hat yanlış olmamıştır. Darwinistlerin bu iddiaları, İstanbul gibi bir şehrin tüm elektrik şebekesinin, bir gece çıkan fırtına sırasında tesadüfen oluştuğunu ve tek bir ev dahi dışta kalmamak üzere tüm evlere ulaştığını iddia etmekten çok daha mantıksız ve akılsızcadır. Tüm bu kusursuz sistemi kuran ve kontrol eden üstün bir gücün varlığı apaçık bir gerçektir. Bu güç hepimizin Yaratıcısı olan Allah'tır.

Öğrendiğiniz Her Bilgi, Allah'ın İhtişamlı Yaratışının Bir Örneğidir

Vücudumuzdaki sinir hücreleri bir ağ gibidir. Bu ağ üzerinde beyin ve organlar arasında sayısız emir ve uyarı gidip gelir. Ancak, bu kesintisiz bir ağ değildir, önceki sayfalarda belirttiğimiz gibi sinirler arasında boşluklar vardır. Bir mesaj bu boşluklara ulaştığında elektron taşıyan enzimler mesajı diğer sinire aktarırlar.

Elektronları taşıyan enzimler yüklerini bıraktıktan sonra diğer sinir ucunun önünde serbest kalırlar. Ancak orada birikmeleri durumunda, arkadan gelen diğer elektron yüklü enzimlerin yolunu keseceklerdir. Bu durumda da elektrik sinyalleri diğer sinire aktarılamayacak ve akım kesintiye uğrayacaktır. Fakat böyle bir problem yaşanmaz. Çünkü "asetilkolin esteraz" isimli özel bir enzim, sinir ucu önünde biriken kimyasalları parçalayarak oradan uzaklaştırır. Yani bir anlamda "ortalığı süpürür". Bu sayede, arkadan gelen elektron taşıyıcıların önü sürekli açılıp temizlenir. En ufak bir aksama, kesinti yaşanmaz.

İşte, vücudumuzdaki on binlerce farklı enzimden yalnızca söz konusu "asetilkolin esteraz" eksik olsa, yaşamamız mümkün olamaz. Çünkü bu bir anlamda tüm vücudun elektriğinin kesilmesi demektir.

Her insan burada durup kendisine şu soruyu sormalıdır: Canlı vücudunda en küçük bir detayın dahi unutulmaması için kusursuz sistemler kuran, hiçbir şuuru, bilgisi ve iradesi olmayan molekülleri en uygun ve en akılcı tavrı gösterecek şekilde programlayan kimdir?

Tüm bu akıl, bilgi ve kusursuz eserin sahibi kesinlikle tesadüfler değildir. Evrimciler, bu sorular karşısında mecburen sessiz ve cevapsızdır. Çünkü her enzimi yaratan, her birine görevini bildiren, hayatı kusursuz biçimiyle yoktan vareden Yüce Allah'tır.

EK BÖLÜM
EVRİM YANILGISI

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok mucizevi bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık "yaratılış gerçeğiyle" açıklamaktadırlar.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: **"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe**

gömülmüştür." *(Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2*)

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: **"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."** *(Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196)*

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. *("New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330)*

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. *(Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7)*

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? *(Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40)*

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik

ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10950'de 1'dir. Ancak matematikte 1050'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır.

San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. *(Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78)*

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve Türlerin Kökeni adlı kitabında **"Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz"** demek zorunda kalmıştı. *(Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189)*

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin Türlerin Kökeni adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. *(Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184)*

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rasgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana

getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. *(B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988)*

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara **"ara-geçiş formu"** adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179)

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133)

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci Biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. *(Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197)*

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani **"türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.**

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. *(Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, c. 258, s. 389)*

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder. *(J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992)*

Evrimciler *"Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens"* sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus*'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. *(Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272)*

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. *(Time, Kasım 1996)*

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. *(S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30)*

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly

Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. *(Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19)*

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10-950 olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar.

Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için

hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz **atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar.** Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. **Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.**

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir?

Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve

kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. *(Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28)*

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, pofesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

... Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayetler şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la - Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayetteki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. *(Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43)*

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

Dediler ki: "Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten Sen, her şeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın."
(Bakara Suresi, 32)

Darwinizm'in ortaya atıldığı 19. yüzyılın en belirgin özelliği bilim ve teknoloji düzeyinin son derece geri olmasıydı. Bu durum ise evrim taraftarlarının

"canlılığın temelde basit bir yapıya sahip olduğu" yönünde gerçek dışı bir görüşü benimsemelerine yol açmıştı. Darwin'in en büyük destekçilerinden biri olan Alman biyolog Ernst Haeckel'in hücreyi "jöle kıvamında basit bir baloncuk" olarak tanımlaması o dönemin bu ilkel bilim anlayışını gözler önüne sermekteydi.

Bu geri kalmış bilim düzeyi evrimcilerin canlı hücresinin doğal şartlarla, kendiliğinden, kolayca oluşabileceği şeklindeki akıl dışı iddialarını çekinmeden savunmalarına imkan tanıyordu: Ancak evrimciler büyük bir yanılgı içindeydi...

Darwin'den günümüze kadar geçen, yüzyılı aşkın bir süre içinde, bilim ve teknolojide dev adımlar atıldı. Bilim adamları, Haeckel'in "jöle kıvamında basit bir baloncuk" dediği hücrenin gerçekte nasıl üstün ve karmaşık bir yapıya sahip olduğunu keşfettiler. Ve hücrenin hiç de önceden sanıldığı gibi basit bir yapı olmadığını hayretle gördüler. Tam aksine, hücrenin içinde, Darwin zamanında hayal bile edilemeyecek kadar kompleks bir sistem olduğu ortaya çıktı.

Elinizdeki bu kitapta, son derece kompleks ve mükemmel sistemlere sahip, minyatür bir teknoloji harikası olan hücredeki yaratılış mucizelerini tanıyacaksınız. Hücre içindeki organellerin, hücrede üretilen enzimlerin, hormonların ve diğer moleküllerin, kendilerinden kaynaklanması mümkün olmayan olağanüstü bir bilinçle gerçekleştirdikleri, akılcı, planlı ve hesaplı hareketleri göreceksiniz.

İnsan bedenindeki yaklaşık yüz trilyon hücrenin herbirinde sergilenen bu üstün akıl ve bilincin örneklerini okuyacaksınız ve her zaman olduğu gibi canlı-cansız tüm varlıkların bilinçsiz tesadüflerin değil, Alemlerin Rabbi olan Allah'ın üstün kudretinin, bilgisinin ve sanatının bir eseri olduğuna şahitlik edeceksiniz.